

GROOVE

Nummer 10 • 2009 Sveriges största musiktidning

Maskinen • Alexander Durefelt • Tildeh Hjelm
Prenumeranter för
Unik CD
This Vision • Lucius • Isak • oakwood

DANIEL GILBERT & ANTON KRISTIANSSON

Det gamla och det nya – samma Göteborg

Joel Alme

Pascal

Fuck Buttons

Bästa musiken 2009

Bibio Nile Dälek

Up North Tildeh Hjelm

This Is Head Riddarna

- 5 Årets album
- 7 Årets låtar
- 8 Om autotunen må ni berätta
- 8 Skivbolaget som blev ett fanzine
- 10 **Blågult guld**
Riddarna
This Is Head
Tildeh Hjelm
Up North
- 13 **Bibio**
- 13 **Nile**

PETE LOCKE

- 14 **Fuck Buttons ▲**
- 16 **Daniel Gilbert & Anton Kristiansson**

MATTIAS ELGEMARK

- 18 **Joel Alme ▲**
- 20 **Dälek**
- 20 **Pascal**
- 22 **Liverecensioner**
AC4, Kommun, The Raveonettes
- 25 **Skivrecensioner**
- 31 **Groove CD 10 • 2009**

Rättelse: i förra numret på sidan 2 var bilderna på Oholics och Mattias Alkberg tagna av Edith Camilla Svensson respektive Stefan Candefjord, och inga andra. Vi ber om ursäkt.

Är trovärdighet på väg ut?

Jag måste erkänna att jag vacklat i min tro på sistone. En tro som säger mig att trovärdighet i musiken är lika viktigt som i livet. Är det då så eller är jag bara en verklighetsfrånvärd drömmare?

Tänkarna kring den vacklande trovärdighetssträvan kom till mig på en cykeltur till kontoret. Jag tänkte på hårdrockare som sjunger om Satan, döden, krig och annat hemskt. Kan det verkligen vara sant att så många artister (killar) verkligen står bakom den våldsfixering som råder i genren, eller är det troligare att de hyllar Satan och hans gärning på "arbetstid" och sen åker hem till familjen, veckohandlar på stormarknad och går på gymmet precis som Svennebanan? För det är väl bara i Norge som dessa mörka artister gör slag i saken och bränner ner kyrkor och faktiskt dödar folk?

Kommersiell pop har väl egentligen aldrig brytt sig om trovärdighet, i den världen har 13-åringar tillåtits sjunga om evig kärlek och sexuella läggningar hemlighållits av rädsla för vikande försäljning. Men pop- och rockgiganter genom åren har ändå försökt tolka vad det innebär att vara människa i sina texter, precis som andra konstutövare. Jag hade helt klart tappat respekt för Thåström om han inte varit så bängstyrig och värnat sin integritet och jag hade nog talat

illa om Henrik Berggren om han levtt ett glasigt stekarliv. Att leva som man lär har sin poäng. Tycker jag.

I hiphopvärlden har trovärdighet å andra sidan varit A och O från dag ett. Där förväntas man rappa om det man varit med om. Att ha langat knark med ena handen på pistolkolven är standard. Kulhålen ska finnas där som bevis, liksom. Men det är lätt att stelna i en form, och inte vilja utvecklas.

Musik anno 2009 är för oss till stor del underhållning och tidsfördriv, och det kan det också få vara, men vad händer med konstarten när utövarna inte längre tar den på allvar? Finns det något kvar att bry sig om när *Idol*-kändiserna monterar ner klassiker till verktyg för sitt eget kändisskap och allt bara är la-la-la-la-aaa?

Finns det nån kvar som bryr sig? Finns det nån som gör musik av inre tvång och inte för att bli rik och känd? Ja, kolla i detta nummer av Groove så ges en del av svaret.

GARY LANDSTRÖM
gary@groove.se

Omslagsfoto
Edith Camilla Svensson

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

www.groove.se
groove.9mv.com
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Redaktör svensk musik
Johan Lothsson
johan@groove.se

Redaktör utländsk musik
Daniel Magnusson
daniel@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg GB
per@groove.se
0735-43 59 66

Groovearbetare i detta nummer

Rebecka Ahlberg	Kristian Gidlund
Anton Almqvist	Anna Gustafsson
Dan Andersson	Torbjörn Hallgren
Jonas Appelqvist	Gabriella Hansson
Alexandra Bengtsson	Hans Larson
Roger Bengtsson	Emma Rastbäck
Rasmus Blom	Kirsi Riihjä
Jenny Brinck	Anders Samuelsson
Simón Bustamante	Björn Schagerström
Andreas Bäckman	Magnus Sjöberg
Mathilda Dahlgren	Mathias Skeppstedt
Julia Dinome	Edith Camilla
Jonas Elgemark	Svensson
Mattias Elgemark	Anders Teglund
Fredrik Franzén	Fredrik Thorén
Andreas Fällman	Michaela Tungström

Layout

Henrik Strömberg, hs@groove.se

Tryck **Kungsbacka Graphic**
ISSN 1401-7091

Åsikter uttryckta i denna publikation är antingen skribenternas eller de intervjuades och speglar nödvändigtvis inte den ansvarige utgivarens, redaktionens eller annonsörers åsikter. För icke beställt material ansvarar ej. Citera oss gärna, men ange då Groove som källa. Alla rättigheter är reserverade. För beställt material köper Musiktidning i Göteborg AB all förfoganderätt. Allt material lagras elektroniskt och publiceras på internet, eventuellt förbehåll mot detta måste göras före publicering. Tävlingsdeltagare svarar själva för eventuell vinstskatt.

SVERIGES RADIO PRESENTERAR

P3 GULD 2010

EN HYLLNING TILL SVENSK MUSIK

LIVE PÅ SCANDINAVIUM DEN 19 JANUARI 2010

TEDDYBEARS ANETTE OLZON

MISS LI

JOHNOSSI

AMANDA JENSSEN

ANDREAS GREGA

SPANK
ROCK

STAY GOLD

JONATHAN JOHANSSON

MUSTASCH LARS

DAMIEN ADORE

WINNERBÄCK

PROGRAMLEDARE: TIMO RÄISÄNEN

RÖSTA PÅ DE NOMINERADE PÅ SR.SE/P3

DIREKTSÄNDNING I SR P3 KL 20.03

SÄNDS ÄVEN I SVT SAMMA KVÄLL KL 21.30

BILJETTER: GOT EVENT BILJETT SCANDINAVIUM, TEL 031-81 10 20
TICNET TEL 077-170 70 70, WWW.TICNET.SE SAMT TICNETOMBUD

go:teborg svt   P3

RITA REDSHOES

MISSA INTE PORTUGISISKA
STJÄRNSKOTTET RITA REDSHOES
MED SVERIGEDEBUTEN
"GOLDEN ERA"..

WWW.NAZPROMOTIONS.COM

UTE NU!

OFFICER KICKS - THE SIX GRAND PLOT

nokeys - THE REGENCY

THE EUROPEAN
MUSIC CONFERENCE
AND SHOWCASE FESTIVAL
WWW.EUROSONIC-NOORDERSLAG.NL

thursday
EUROSONIC
downtown Groningen
the Netherlands

14

friday
EUROSONIC
downtown Groningen
the Netherlands

15

saturday
NOORDERSLAG
De Oosterpoort
Groningen

16

JANUARY
2010

<theFactor.e>

2009 Årets album

Ännu ett år går mot sitt slut, likaså ett decennium. Med en etta som sammanfattar allt och en fortsättning som bevisar att svensk musik fortsätter att må bra levererar vi här vårat bokslut. 15 album som gör sig bra under granen, men bäst i högtalaren.

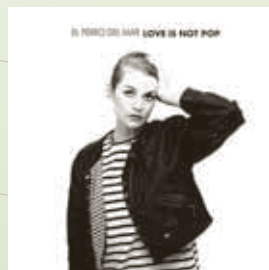
1. Animal Collective

Merriweather post pavilion

Det här är Animal Collectives mästerverk. Ett *Pet sounds* för nästa generation. Samtidigt sammanfattar albumet hela 00-talet: tio skruvade år av nyspsykedelia, pastellfärger, rave-möter-prog, dans-möter-skägg, Amerika-möter-Afrika. Pop med rätt att hypnotisera.

Att *Merriweather post pavilion* blir den naturliga peaken på quirkig Brooklyn-pop är inte svårt att räkna ut. Frågan är vad jänkarna ska hitta på härnäst.

DANIEL MAGNUSSON

2. El Perro del Mar

Love is not pop

”Hela den sju låtar korta plattan har ett behärskat groove, en underliggande och pulserande produktion, som är klockren. Det var länge sedan jag upplevde en så samlad och väl genomförd platta, med så till synes små gester.”

GARY LANDSTRÖM

3. Anna Järvinen

Man var bland molnen

”Anna Järvinen kommer så nära att man inte riktigt vet vart man ska ta vägen. Hennes söta spröda röst hittar in. Järvinen har fattat vad popmusik handlar om – melodier.”

ANNA GUSTAVSSON

4. Mastodon

Crack the sky

”Att lyssna på Mastodons fjärde album är som att åka berg-och-dalbana med förbundna ögon. Oförutsägbart och spännande. Eller för att ta en mindre obehaglig liknelse – som att sugas in i ett konstverk.”

TORBJÖRN HALLGREN

5. Fever Ray

Fever Ray

”Det tar tydligt avstamp i Knifes senaste album *Silent shout*, men undviker mullrande basgångar och plötsliga utbrott och grottar istället ner sig i suggestiva stämningar och spöklikt skeva harmonier.”

FREDRIK FRANZÉN

6. Jenny Wilson

Hardships!

”På detta andra album tar fröken Wilson nämligen flera steg mot r'n'b. Det gungar och flyter med ett stundtals jazzigt sväng. [...] Intressant och behagligt och faktiskt precis lagom nyskapande.”

ANNA GUSTAVSSON

7. Fuck Buttons

Tarot sport

”Riktig tung distorsion återkommer i praktiskt taget varje låt men istället för att ge en rå hårdrockston, lyckas de få den nästintill dansant, mycket tack vare de pulserande beatsen och hypnotiserande rytmerna.”

ANDREAS FÄLLMAN

8. Departees

Under the pavement, the beach

”Skivan är ingenting annat än en 45 minuters triumf, en arbetsseger som bevisar att det finns soul även i kalla Sverige anno 2009.”

ANDERS SAMUELSSON

9. Atlas Sound

Logos

”Bradford Cox har helt på egen hand ändrat spelreglerna om hur drömsk indiepop kan och bör låta. Allt han rör vid blir reverbskadat och skevt men så fulländat att gränsen mellan dröm och verklighet helt suddas ut.”

DANIEL MAGNUSSON

10. Alva Noto

Xerrox vol. 2

”Alva Noto samplar bland annat Stephen O'Malley, Michael Nyman och Ryuichi Sakamoto, han processar ljuden tills de är hans egna, han skapar en innovativ men samtidigt underbar värld av dem.”

HENRIK STRÖMBERG

11. Jonathan Johansson

En hand i himlen

12. Skriet

Skriet

13. Phoenix

Wolfgang Amadeus Phoenix

14. Lily Allen

It's not me, it's you

15. Peter Doherty

Grace/Wastelands

Kolla in vad alla våra skribenter har listat – årets album, årets låtar och årets spelningar – på www.groove.se.

BORLÄNGE
28 JUNI-3 JULI

PEACE
& LOVE

FESTIVAL 2010

6 dagar av kärlek, budskap & musik

THE ARK ♥ NOFX_[US]

KIM WILDE_[UK] ♥ SICK OF IT ALL_[US]

MARKUS KRUNEGÅRD ♥ HARDCORE SUPERSTAR

BROTHER ALI_[US] ♥ [INGENTING]

AMANDA JENSEN ♥ ALE MÖLLER BAND

KULTIRATION ♥ ROBERT BELFOUR_[US]

THORSTEN FLINCK & REVOLUTIONSORKESTERN

ROFFE WIKSTRÖM ♥ GLESBYGD'N ♥ THE ACCIDENTS

SKUMDUM ♥ FIBES! OH FIBES! ♥ DAN BERGLUND

TAYLOR MALI_[US] ♥ NAME THE PET ♥ BROTHERS OF END

AVATAR ♥ ASTRAL DOORS ♥ THEE SUSPENDERS

Många fler artister tillkommer...

WWW.PEACEANDLOVE.NU

Festivalpass exklusive camping 1495:- + serviceavgift.

Festivalpass inklusive camping 1645 + serviceavgift.

Biljetterna säljs även via turistbyråerna i Dalarna, Café Peace & Love
och via Peace & Loves hemsida.

Köp biljett nu!
ärsalt '03-'09

2009

Årets låtar

Groove och Nokia Music Store erbjuder årets 10 bästa låtar till gratis nedladdning!

Vi på Groove tyckte det släpptes många sköna låtar 2009, men bäst av alla är de 10 vi listar här.

Vi vill så klart att även du ska lyssna på den bästa musiken, så tillsammans med våra vänner på Nokia Music Store ger vi därför bort alla låtarna gratis. Gå därför omedelbart till music.nokia.se/groove och ladda ner låtarna och njut. Alla Grooveläsare är välkomna!

Vi hörs igen 2010!

Årets 10 bästa låtar 2009:

1. **Knivderby** – *Mörkrets hjärta*
2. **Atlas Sound** – *Walkabout*
3. **Röyksopp feat. Robyn** – *The girl and the robot*
4. **Nile** – *Those whom the gods detest*
5. **[ingenting]** – *Halleluja!*
6. **Phoenix** – *Lisztomania*
7. **Animal Collective** – *My girls*
8. **JJ** – *From Africa to Malaga*
9. **Gossip** – *Heavy cross*
10. **Lily Allen** – *Fuck you*

ÖNSKAR NI DIGITAL DISTRIBUTION SAMT MARKNADS-FÖRING AV ER MUSIK?

Vi har lösningen med tjänster som:

- Digital distribution
- Web shop
- Div. marknadsverktyg
- Radio Service
- Utskick till filmindustrin etc.

www.musicbase.se

OBS: Glöm ej att bookmarka och registrera er på denna site då vi under vintern kommer att utöka tjänsten med många intressanta tillägg att marknadsföra eran musik med.

Musicbase är ett samägt företag mellan Musichelp AB samt Disc Replication Europe AB

Musichelp kompletterar Musicbase med tjänster som:

- Distribution av CD/DVD
- Promotion-utskick
- CD-pressning
- + mycket annat

www.musicbase.se = One Stop Shop

Hör av er för mer info till info@musicbase.se eller surfa in på: www.musicbase.se

Välkommen!

HELP

MUSIC

Om autotunen må ni berätta

Jag ser alla tecknen. Den här känslan av maktlöshet som allt fler uttrycker, den är ingen slump. De beklagar sig över sin samtidsångest, deras gångstil är neurotisk och blicken fjär, de har svårt att lita på någon längre. De säger att det är den här Cher-effekten som driver dem till vansinne. Att de fått nog. Jag är ledsen, men det är alldeles för sent. Utvecklingen har löpt för långt, hoppet är ute. Och jag är helt övertygad när det kommer till orsaken: "Autotunen hör ihop med bekännelsesamhället: dokusåporna, bloggsamhället och twitter et cetera, och allt är de multinationella storföretagens fel".

Det kunde knappast vara tydligare.

Under 90-talet levde vi i ett annat samhälle. I ungdomsprogrammet *Bullen* var det inte tjejen i filmen som hade skrivit brevet, utan tjejen i filmen var bara en skådis och brevskrivaren förblev anonym. Men vi ville ha mer. Vi ville alltid komma närmare den nakna människan, brevskrivaren, och 1997 drogs *Expedition: Robinson* igång. Programmet visade oss den nakna människan, hon som skrivit brevet. Vi tappade

Anders Teglund

orienteringen om vad som var äkta eller ej, och som vanligt passade storföretagen på. Samma år, 1997, uppfann den multinationella mjukvarutillverkaren Antares sångeffekten Auto-tune. Inget är en slump! Allt är kalla fakta. Vi var så höga på all autenticitet vi matades med av de multinationella TV-bolagen att vi inte märkte hur sångljudet långsamt förvreds mot det maskinella. Vi märkte inte hur storföretagen rörde sönder våra hjärnor med mjukvarueffekter, för det gick så långsamt, så långsamt.

2004. Allt fler musikproducenter börjar använda sig av sångeffekten, men bara i så små doser att vi inte märkte av den. Smånallade lite på det artificiella, medan dokusåporna ökade i antal och blev allt grövre. Sex, smuts, bröst och speglar. Knark, kättja, bubbelbad och pengar. Kokain. Mikael Persbrant. Big Brother-Rebekah. Tecken.

När så bloggarna kom förlorade vi striden, det var då våra hjärnor förstördes för gott. Krig, klimathot och plastikoperationer. Tonåringar. Bit-rate i hjärnan. Maskinerna tog över våra hjärnor, storföretagen köpte våra hjärnor för småslantar. Resultat: autotune överallt. Vi trodde att vi kommunicerade, att vi älskade, att vi kände vår nästa, och kanske främst: att vi lyssnade på musik. Men det var hjärnorna som gjorde det. Inte vi.

Efter bloggarna kom twitter. Autotune fortfarande överallt. Nej, inte överallt – med twitter fanns inget annat än autotune, vi blev autotune. Sprutor, narcissism, kukar och fett. Var är människan? Vem är hon? Vi tappade inte bort oss. Vi försvann. Raderade. Det kunde knappast vara tydligare. Storföretagen gav oss bekännelsesamhället för att kunna ta ifrån oss vår mänsklighet, mosade våra hjärnor. De dödade oss långsamt, men felet var vårt eget.

Anders Teglund spelar i *Convoj* och *Cult of Luna*

Krönika

Ur *Liminals* video

Skivbolaget som blev ett fanzine

I BÖRJAN AV OKTOBER kom nyheten att skivbolaget Friendly Noise, hem åt band som bland annat Testbild!, Differnet, Action Biker och Most Valuable Players, läggs ner. Men trots att skivutgivningen försvinner så är Friendly Noise fortfarande att räkna med, och förutsättningarna låter som den mest idealiska DIY-saga.

DET FÖRSTA JAG GÖR är att hälsa på fel personer. Så anonyma är de, folket bakom Friendly Noise – skivbolaget, klubbfixarna, konstnärskollektivet – eller ideella kulturföreningen, som det står på pappret.

När 00-talet börjar lida mot sitt slut sveper den obligatoriska vägen av utvärdering över musikmedia. Friendly Noise har de senaste åren stått för den experimentella, annorlunda, konstnärliga delen av svensk popmusik. Nu går den fysiska skivutgivningen i graven, och fokus sätts på att göra ett journalistiskt fanzine på sajten och anordna fler typer av events. Lite vad som faller i smaken. Och musiken blir kvar.

De räknar på fingrarna att det är "runt tio" personer som jobbar med Friendly Noise i nuläget.

– Det är en hobbyverksamhet, vi gör det här vid sidan av våra vanliga jobb, säger Stefan Zachrisson, som 2002 var med och grundade föreningen tillsammans med Mattias Holmberg.

– Runt 2007 började vi engagera fler människor. Vi ville få med folk från dom olika delarna. Sebastian Rozenberg har ju gjort mycket musikvideos, formgivning och har tekniskt kunnande.

Till skillnad från andra svenska popetiketter som Service, Labrador eller Sincerely Yours har Friendly Noise aldrig sett sig som ett skivbolag,

eller haft sig själva i fokus. De menar att de varit mer influerade historiskt av skivbolag som Les Disques du Crépuscule och Factory. Men det finns en röd tråd, menar Stefan Zachrisson, som är svårdefinierad.

– Vi har haft en väldigt tankspridd inställning till det här med att ge ut skivor, det har handlat om så mycket annat än att fixa distribution i Beneluxländerna och se till att skivan recenseras.

– Som alla släpp, det är ju banden som bestämmer hur det ska gå till. Alla beslut sker på en sorts mjuk demokrati. Dom som är intresserade av att bestämma om någonting gör det, säger Sebastian Rozenberg, som senast har gjort videon till Friendly Noise sista släpp nu i höst, technodrömska *Liminals*.

– Skillnaden är att dom flesta ser ett skivbolag som näringsverksamhet. Vi har aldrig riktigt tänkt i dom banorna, men jag tror det finns en röd tråd i vår utgivning, klubbar, filmer, fanzines. Jag tror folk har känt igen sig i allt, men vad den röda tråden är, det är svårt att sätta fingret på, fortsätter Stefan Zachrisson.

Hemsidan kommer fungera som ett journalistiskt månadsmagasin, och under det luddiga taket menas att det kan rymmas nästan vad som helst, exakt som Friendly Noise har sett ut under alla år.

Finns risken att folk ser er som tvärtemotare?

– Haha, ja, så har det setts så länge jag kan komma ihåg, säger Stefan Zachrisson.

– Vissa blir provocerade av det, vilket är väldigt märkligt, säger Sebastian Rozenberg.

FREDRIK THORÉN

DANIEL GILBERT

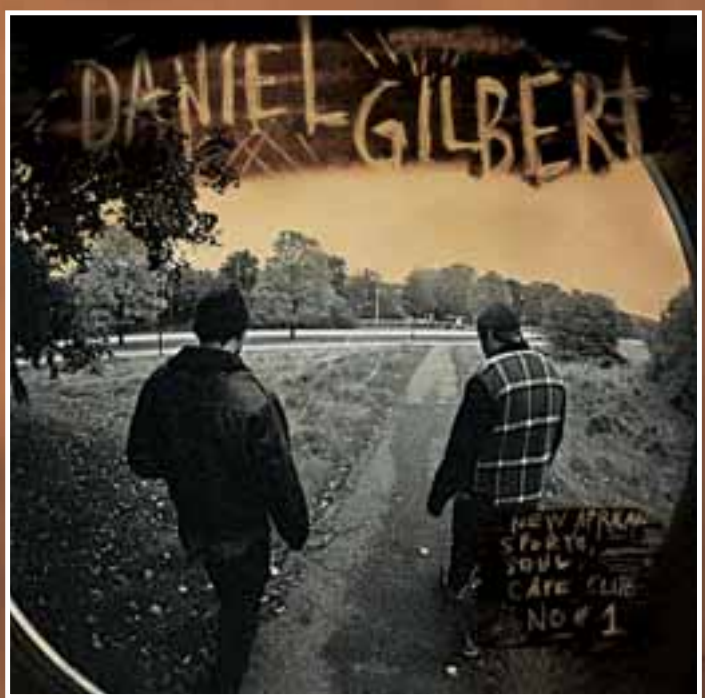
RELEASE 26 DECEMBER

Gå in på www.danielgilbert.se och tävla om
konserterbiljetter och en träff med Daniel

NEW AFRICAN
SPORTS,
SOUL
CAFE CLUB
NO # 1

"DANIELDRUNK.ME"

MATSEK

Riddarna

Lekfull rock 'n' roll

Ställningstagandet huruvida rocken verkligen har mött sin baneman har stötts och blötts genom åren och nu mer än någonsin har man anledning att faktiskt ifrågasätta dess relevans. Trion Riddarna har redan valt sida och konstaterar det motsägelsefullt i geniala rockvidundret *Lyssna, rock n rollen är död*. Edward Forslund, sångare och gitarrist, utvecklar resonemanget.

– Jag tycker den är död. Den har blivit tråkig och urvattnad och man hör samma sak överallt idag. Det är "yeah baby, c'mon"-klyschorna och många nöjer sig med upptrampade hjulspår. Visst, man kan lattja till rocken också och en del gör det, men överlag har den blivit trist.

Riddarna, som består av två tredjedelar från Gotland inflyttade göteborgare, är en sorts motreaktion mot nämnda likriktning. Det är adrenalinstinn och lekfull rock som sneglar mot ett annat innovativt band.

Ni har säkert hört jämförelserna med Queens Of The Stone Age innan. Är det berättigade jämförelser?

– Ja, det är det ju. Jag ska inte sticka under stol med att jag lyssnat jävligt mycket på Josh Homme och grabbarna. Dom sjunger i falsett en

del, det gör vi också. Dom håller sig inte till den vanliga rockmallen, det gör inte vi heller.

– Det som gör att vi i Riddarna sticker ut är att vi alla tre kommer från olika bakgrunder, basisten Patrik Jakubowski är skolad som klassisk gitarr och vår trummis Mattias Uneback kommer från rockabilly- och bluegrassvängen medan jag kommer från något grunge-håll. Vi är helt olika och det är nog det som gör oss intressanta tror jag. Sedan att vi sjunger på svenska till den här sortens musik spelar nog stor roll också.

Ja, vad ligger bakom beslutet att sjunga på modersmålet?

– Väljer man att skriva på engelska blir det lätt att man gömmer sig bakom oneliners. Det blir mer personligt på hemspråket och jag tycker det hörs på musiken. Jag personligen skulle älska att höra vår sorts musik på polska, ryska eller tyska också.

Med en liveinspelning och en debutplatta planerad i den snara framtiden är det bara en tidsfråga innan gemene man och kvinna får ta del av Riddarnas antirock.

JONAS APPELQVIST

This Is Head

Mellan malande rock och varm dansmusik

Musikjournalistik är egentligen en rätt hopplös företeelse. Man kan ju inte förklara musik. Det går inte att förstå varför vissa sekvenser av ljud träffar oss i bröstet, medan andra missar oss så grovt. Och det behöver man inte heller göra. Man behöver inte förstå. Man behöver bara lyssna. Och känna. Och det har malmökvartetten This Is Head tagit fasta på.

– Jag tror att det handlar om att man inte tänker, säger Henric Claesson. När vi spelar försöker vi hitta den där känslan då man inte tänker. Vi försöker hitta gunget. Groovet.

Med Henric på gitarr och sång, Adam Jacobsson på trummor, Tom Malmros på bas och Björn Wiking på sång och klaviatur, letar sig kvartetten intuitivt fram till utdragna, hypnotiska mantran, som andas och lever i gränslandet mellan malande rock och varm dansmusik.

– Vi har fått beskrivningen någon gång att vi spelar någon form av slö, hemmagjord disco, säger Henric. Och det kan jag tycka är en rätt fin beskrivning.

Er musik är väldigt repetitiv. Ni spelar ofta bara två, ibland tre, ackord, om och om

igen. Ni blir aldrig uttråkade på scenen eller i studion?

– Nej, när man hittar den där känslan, som vi tycker att vi gör ganska så ofta, så spelar det där inte någon roll. Det är inte det som är det viktiga, att man byter en massa ackord, utan det viktiga är att man behåller känslan. Att det är skönt, liksom.

This Is Head tillhör inte heller banden som slår sig ner för att skriva låtar. Istället uppstår musiken genom att man spelar tillsammans, drömmer sig bort och känner efter. Det här sker i regel på scenen och efter att ha spelat live flitigt under sin ett och halvt år långa existens har man nu gott om material till debutalbumet, vilket släpps någon gång i februari.

– Vi är inne i vår egen bubbla. Vi vet inte själva hur vi låter. Men gillar man det man hört tidigare, kommer man nog att gilla albumet också.

Och den otålige och nyfikne kan ju leta reda på bandets två strålande singlar *0009/0008* och *0002*. Och känna efter.

FREDRIK FRANZÉN

Tildeh Hjelm

Känslotyngd med sikte på ryggmärgen

Tildeh Hjelm tyckte om att fantasera som liten. Som lite äldre tyckte hon om att skriva av sig. Sedan fick hon en gitarr av sin mamma. Resten är på god väg att bli historia.

– Det började med dikter, men en mix av text och musik var lite roligare, säger hon själv om att börja göra musik.

När jag sitter i Göteborg och lyssnar på Tildeh Hjelm sitter hon i Spanien och lyssnar på Håkan Hellström med flera. Till favoriterna hör Andrew Bird, Arcade Fire och Sufjan Stevens. Lyssnar man på hennes låtar hörs tydliga influenser av Emiliana Torrini och Karin Dreijer. Tildeh Hjelm baserar musiken på sin röst och sin gitarr – två verktyg som ej bör underskattas – men experimenterar även med ljud som handklapp, synt och odefinierbart väsen. Fräscht, intressant och njutbart.

Det är bara något år sedan Tildeh Hjelm började skriva låtar. Ändå har hon redan hunnit med en del. Till exempel spelade hon i TV4:s lokala Nyhetsmorgon i Göteborg. Den upplevelsen beskriver hon som "kul men nervös".

– Jag var inte riktigt med mentalt. Allt som snurrade i huvudet var "spela inte fel".

Den som hade turen att se det vet att hon inte spelade fel. Den som inte såg det bör surfa in på Youtube och se det omedelbart. Därefter är det Tildeh Hjelm:s sida på Myspace som gäller. Just Myspacesidan är essentiell, eftersom den hittills är det enda ställe där man kan lyssna på hennes musik. Att ge ut musik fysiskt är dock allt annat än inaktuellt och något Tildeh Hjelm förr eller senare kommer att göra. Värt att uppmärksamma är även projektet I'm From Missouri (nästa Myspace du behöver gå in på) som är en duo bestående av Tildeh och hennes vän Mats Larsson.

– Även det är ett väldigt aktuellt projekt. Vi har en del att spela in.

På nämnda Myspace står det att hennes stad är Göteborg, men när jag pratar med henne är hon i Spanien för att läsa spanska några månader. Detta är dock inget skäl till oro – inspelningsutrustningen är med. Kanske får vi höra Tildeh Hjelm sjunga på spanska i framtiden, hon har nämligen redan börjat översätta en låt.

– Men det är en bit kvar, man vill ju inte göra allt via Google translate!

ANNA GUSTAFSSON

Up North Anglofil gitarrindie

Up North består av sex fotbollsintresserade musikveteraner från Göteborg. Medlemmar från mindre band som Almedal och Dom Kallar Oss Mods är med. Men mest bekant är förmodligen två av ursprungsmedlemmarna, "Poxy" och "OLS", i nu nedlagda USCB Allstars, reggae-punk-gruppen som kom att bli en betydelsefull liveakt under en längre tid i Sverige. Bandet hann dock aldrig uppleva tonåren då det splittrades efter tolv år tillsammans i rampljuset.

Up North, eller The Regiments som det hette från början, startade ganska strax efter upplösningen av USCB för ungefär ett och ett halvt år sedan. Med tydliga anglosaxiska komplex har gruppen redan hunnit ge ut EP:n *Made for me* som finns ute på internet för gratis nedladdning. Hemläxan är gjord i sann fuck off-anda och hade fått vilka The La's-

band eller Gallagher-bröder som helst att spilla stolta tårar.

– Vi lyssnar ganska mycket på brittisk gitarrpop, Manchester-indie och en del gammal northern soul som alltid går igen, alla i bandet har det där anglofila intresset och levernet så in i helvete faktiskt, säger gitarristen Anders.

Ben Sherman-skjortan är välstruken, GAIS-halsduken är som en medalj över bröstet och Paul Weller-frisyren är kammade när Up North ställer sig på scen. Men än har det bara hunnit bli två spelningar hemma i Göteborg. Men mer ska det bli.

– Jag tror att vi hittat vår nisch och det är väl egentligen först nu vi börjar anta spelningar, vi ska bland annat spela på invigningen av Belle, och vi siktar väl på inspelning efter det giget.

Tillsammans med musiken är det som sagt fotbollen, och i synnerhet GAIS som

är den gemensamma nämnaren i bandet. Publikbemötandet kan därför variera beroende på lagtillhörighet.

– Vi är goda vänner genom att alla är GAIS:are, vi har alltid gått på matcherna ihop och sådär, men samtidigt har det väl blivit lite väl fokuserat på just det när man spelar på andra ställen, fotbollen har ju egentligen ingenting med musiken att göra.

På bandets MySpace finns låten *Awayday* som är en slags hyllning till fotbollens alla bortamatcher med allt vad det innebär, samtidigt är den lite självbiografisk om trasig kärlek och det påpekas att grabbarna börjar bli blödiga på gamla dagar. Men än finns det krut i Up North.

– Jag klipper fortfarande dom där Noel Gallagher-polisongerna liksom, det är svårt att sluta när man väl har börjat, säger Anders och skrattar igen.

RASMUS BLOM

*coolness
incarnate*

Kristian Anttila
GS125 Electro, Hollow Body, BL
e: fenderscandinavia@fender.com

© 2009 Gretsch Guitars. All rights reserved.

GRETSCH
That Great Gretsch Sound!
www.gretschguitars.com

En rastlös själ

Den brittiske genreföraktande nostalgikern Stephen "Bibio" Wilkinson står för ett av årets mest överraskande genombrott. Warps flitigaste gunstling är aktuell med sitt tredje album – inom loppet av ett år.

FÖR ETT PAR ÅR SEDAN lyssnade jag som besatt på The Quiet Sounds, en obskyr podcast för personer med en pervers fascination för pömsig ambient. De medverkande artisterna var ofta löjligt okända, och musiken tycktes därför komma som från en annan värld.

En av de medverkande var Bibio, vars folkinfluerade gitarrlunk framstod som den felande länken mellan Nick Drake och Boards Of Canada. Hans musik var varm, finstämd, oansenlig och till synes dömd till ett liv i periferin. Så nog blev jag förvånad när hans namn under det gångna året plötsligt syntes precis överallt. Något hade uppenbarligen förändrats.

– Jag hade inte för avsikt att göra musiken mer lättillgänglig, gäspas Stephen Wilkinson i mitt telefonöra. Det var bara det att jag redan gjort tre album med ambienta, folkiga grejer. Jag ville inte göra fler.

Istället spelade han in genombrottet *Ambivalence avenue*, ett album som fascinerande nog låter både electronica- och folkinfluenserna framträda än tydligare än tidigare.

– Jag har inte övergivit mitt gamla sound. Jag har bara byggt runt det och inkluderat fler saker. Jag har satt mer kött på det.

Och i det avseendet är albumet inget mindre än en bedrift. Det hör ju knappast till vanligheterna att 60-talistiska popharmonier, sorgfälligt gitarrplock, futuristisk funk och oborstade Warp-beats fungerar så bra tillsammans.

– Jag tror att det var när jag blev sajnad till Warp som jag började tänka på Bibio som just Stephen Wilkinson och inte någon slags idé som andra redan är bekanta med. Men jag älskar min gamla musik lika mycket som min nya. Den representerar en annan sida av mig. Och jag kommer förmodligen att åter-

vända till den någon dag. Just nu finns det bara alltför många nya idéer jag vill utforska, allt för många instrument jag vill lära mig. Det var därför jag valde att släppa ett såpass varierat album den här gången. Det är så jag känner mig just nu. Jag är rastlös och nyfiken. Och jag vill förmedla det.

Apropå rastlös. Bara i år har Bibio spelat in tre fullängdare. Den tredje, *The apple and the tooth*, släpptes precis och varvar färskas låtar med remixar på materialet från *Ambivalence avenue*.

– Många av dom som gjort dom där remixerna är vänner till mig från min hemstad Wolverhampton. Dom är väldigt begåvade, och jag ville ge dom en chans att släppa något på Warp.

Var det någon remix som fick dig att tänka: "Fan, den där versionen är ju till och med bättre än min!"

– Nej. He he.

FREDRIK FRANZÉN

Nile

Han blir inspirerad av History Channel, skriver alltid text innan musik och dricker öl en piratkopierad sejdel. Groove fick en stund med den målmedvetne Karl Sanders, sångare och gitarrist i Nile.

Sent på hösten 2009 släppte extremmetallbandet Nile sitt allra bästa album, *Those whom the gods detest*. Ett album som andas mumiestoft och sågiga vapen. När jag ringer upp Karl Sanders inleder jag med beröm. Valförtjänt beröm.

– Tack! Jag slår vad om att du säger så till alla band, skrattar han.

Inte då, men vad tycker du själv?

– Man brukar säga att den senaste skivan är bäst. Som artist måste man tänka så. Du kan inte vakna på morgonen och säga: "Idag ska jag göra mitt bästa album". Så säger ingen! Du vaknar, sätter på kaffe och säger "Idag ska jag sparka mer röv än nånsin förr!"

Hur sätter du ihop en Nile-låt?

– Jag börjar alltid med texten. Sen låter jag orden inspirera mig, och liksom får dom att komma ut ur gitarren. Jag kan göra ett riff, låter det gå några dagar, och kanske ändrar mig. Först när jag är riktigt nöjd visar jag upp det för resten i bandet.

Niles texter handlar om gammelhistoriska händelser. Karl Sanders tittar på History Channel för inspiration och i mån av tid besöker han museum under sina turnéer. Men museerna i Mellanöstern har fått vänta. Dit har Nile ännu inte lyckats ta sig. Trots att bandet får många mail därifrån.

– Dom älskar Nile och har absolut inget emot att ladda ner vår musik från nätet! Men så tjänar dom inte pengar som vi i väst heller. Sânt är livet, och jag tänker inte vara bitter över det.

Han låter inte bitter heller, även om det han berättar är sånt som slår undan benen för dagens turnerande band. I Mexiko till exempel, berättar Karl Sanders att bandet inte längre lyckas sälja sina t-shirts. Utanför konsertlokalen finns istället nio-tio tält som säljer piratkopierade Nile-tishor.

– Men vad ska jag göra? Gråta? Fan heller! Vi spelar metall för att det är det vi vill göra.

Han berättar engagerat och detaljerat om en sejdel han köpte i Mexiko, gjord i keramik med Nile-loggan ingraverad i guld. En pryl som inte ens ingår i den merchandise Nile själva säljer.

För att betala räkningarna ger han därför gitarrlektioner, med fokus på teknisk extremmetall. Både i sitt hem och under USA-turnéerna.

– Det drar in pengar och det är kul att träffa andra gitarrister. Och helt ärligt, jag önskar att jag hade haft chansen att få träffa en gitarrist som turnerade, spelade in och sålde skivor när jag var ung. Jag fick lära mig allt på egen hand. I framtiden kommer du att se många musiker göra samma sak som mig.

TORBJÖRN HALLGREN

Provokatörerna

Det är en fråga om att älska eller att hata. Fuck Buttons ljudväggar väcker känslor. Men Andrew och Benjamin ser sig inte längre som provokatörer – mer som en duo som verkar i sin egen bubbla.

– **JAG KOMMER IHÅG** när vi började göra oljud tillsammans. Vi visste inte riktigt vad vi höll på med och så är det nog fortfarande. Men det är väl så vi tar oss an musiken. Då gjorde vi väldigt högljud musik utan någon direkt form. Men viljan att upptäcka och kombinera nytt med gammalt öppnade upp mycket för oss.

Var det då ni hittade ert sound?

– Kanske inte riktigt vårt sound, mer vårt förhållningssätt till ljud. Vi är inte riktigt intresserade av att hitta ett sound. Vår tanke är att upptäcka så mycket som möjligt och förvalta det i musiken.

Andrew Hung sitter i en anonym liten loge på Avenyn och talar om när han och Benjamin John Power började bygga ljudvärldar i Bristol. Deras grundinställning, att späcka sin musik med nya intryck, leksaker och maskiner, ger inte bara en massiv och överväldigande ljudbild – den försätter även folk i två olika läger, efter bandets egen utsago. Älska eller hata, det är frågan.

– Människor reagerar olika och jag tror inte att vi har någon idealisk bild för hur man bör reagera. Även om personer bara står där så behöver inte det betyda att dom inte tar in. Vi *verkar* i vår egen lilla bubbla, den här musiken påverkar oss, så förhoppningsvis påverkar den även andra. Positivt eller negativt, säger Benjamin.

Har ni någon gång sett er som provokatörer eller använt er musik i syfte att provocera?

– Jag antar att när vi startade så gjorde vi musik som skulle skölja över allt annat. Då handlade det mer om att omfamna natur med oljud. Det var väl lite av ett avskärmande mot allt annat och vissa ansåg väl det vara provokativt.

Fuck Buttons musik har tidigare ganska slående beskrivits som ”God blowing his nose in slow motion”. Men senaste skivan *Tarot sport* är ett stort steg i en ny riktning; *Street horrrsings* ständiga avgrundsvrål och domedagsstämningar har lämnat plats åt en mer strukturerad

ljudbild. Det har blivit allt svårare att finna kopplingarna till postrocken, som duon tidigare så envetet dragits med.

– Dynamik är något som alltid intresserat oss, säger Benjamin, så jag kan till viss del förstå jämförelsen med postrock. Vi gillar att lägga lager på lager. Men jag vet egentligen inte om den genren är så relevant att använda sig av längre.

– Jag skulle precis säga det, håller Andrew med. Postrock har gått till att bli en väldigt daterad genre. För tio år sedan kanske den hade relevans, när band anammade rockens energi och samtidigt gjorde den mer pompös. Men jag tror att i samma veva som en genre blir en nyhet blir den värdelös.

Kanske att genren nupostrock skulle passa er bättre?

– Yeah, yeah, där har vi det, skrattar Benjamin.

Benjamin fingrar på någon egendomlig stälanordning som han hittat i ett av logens skrymslen. Han är inte jätteenga-

gerad i intervjun längre. Andrew tar över för en stund medan Benjamin för ett kort ögonblick får ut något sågliknande ljud ur metallen.

Ni har tidigare sagt att ni alltid är på jakt efter saker som producerar ljud. Vad är ert senaste kap?

– Vi har en tomte på scenen just nu faktiskt.

– Japp. Vi kommer att använda hans mage som trummaskin.

Benjamin tittar allvarligt på mig, sedan brister han ut i skratt.

Det blir tyvärr inget experimenterande med tomtar den här kvällen, men väl en uppvisning i hur man lyckas göra ljudliga tsunamivågor av leksakssyntar och Fisher Price-karaoke.

Efter spelningen går en person fram till scenen och tackar bandet för att ha trollat bort hennes huvudvärk. Andrew ler.

– Oj, tack! Det brukar vara tvärtom.

DANIEL MAGNUSSON

SPECIALDEAL!

Korg SP-250
På scen, i studio & hemma.
Vitt eller svart!

7.995:-

AKG

K240S
Utgående klassiker. Sista exemplaren till REA-pris Rek. 1.695:-
SPECIALDEAL!

995:-

**You TUBE
HERE WE COME!
Q3 från ZOOM**

YES-DET FIXAR VI!
En finurlig liten video-kamera + ljudinspelning med samma fina mikropstär som i ZOOM H4, du får TOPPENSSOUND!

ZOOM Q3 är en all-i-ett-pryl som gör det busenkelt att spela in och sedan ladda upp din musikvideo direkt på You Tube & MySpace. Kostar inte skjortan heller!

Kolla jam.se

2.795:-

Ringway TD90

Digitaltrumset med pads + stämbar virvel samt modul som trigger mycket bra. Allt du ser på bilden ingår! Egen import = extra prisvärt. 64 toners polytoni, 206 sound, 50 preset-kits och 5 user-kits, många finesser!

3.495:- PRISSÄNKT!

GUITAR PRO 5

Komponera, redigera & spela upp din musik. Plus lagligt bibliotek med tabulatur, ackordanalys, spelsätt på guran komp mm - över hundratusen låtar! Svensk version med allt du som gitarrist någonsin kan behöva för att jobba med din egen och andras musik i datorn. PC & MAC.

695:-

Kanonprogram på svenska!

PRO TOOLS

Digidesign Mbox 2 Mini

Inkl. Pro Tools Ignition Pack audio tool collection samt förstärk ProTools 8 LE. Det är inte dyrt att köra Pro Tools! Kolla in alla varianter på Mbox på jam.se

2.895:-

ZOOM Q3 är en all-i-ett-pryl som gör det busenkelt att spela in och sedan ladda upp din musikvideo direkt på You Tube & MySpace. Kostar inte skjortan heller!

Kolla jam.se

2.795:-

JJ LABS Nya USB Controller MIDI Keyboards.

Alla rattar du behöver!

KS25A/BK **895:-**
KS49A/BK **1.295:-**
KS61A/BK **1.795:-**

ESI U46 XL
Ljudkort med 4 in / 6ut, mic-preamp m 48V, hörlursutgång. Fungerar att spela in på 4 kanaler samtidigt. Hi-z ingång för t.ex gitarr. Har även 5.1 setup för surroundljud. Internt DirectWire för inspelning av signaler från en enhet till en annan. USB 2.0. Win XP/Vista, Mac OS X. Inkl Steinberg Cubase LE4.

1.475:-

JJlabs BMC3
Efterföljaren till storsäljaren BMC2 är nu här och den är säkert ännu bättre!

NYHET!

995:-

beg musik

Annonsera musikprylar gratis på begmusik.se

ORANGE

4.495:-

Kolla recensionen i Fuzz! TOPPBETYG!
RÖRTOPP MED KLASS!
Den här lilla elakingen måste du bara prova!

Elektron

Världens bästa trummaskin!

Finns att prova på JAM

Machinedrum SPS-1 UW MKII **16.695:-**

Tanglewood

Tanglewood TW28CSN Evolution Series

Senaste versionen av "Fattigmans Martin" har lock av solid ceder, mahogny i sidor och botten samt lönnbinding.

2.295:-

Tanglewood

TW28SLBK CE

Cutawaymodell med Bband aktivt miksystem

2.995:-

Tanglewood

TSJCE B

Lyxig Jumbo med Bband aktivt miksystem

2.995:-

BÄSTA STÄMMAREN!
Även 7-strängad gura och 5-6 strängad bas, snabbläge för blixtnabb stämning + kromatisk. Har både kontaktmik och akustiskt mik för att kunna stämma alla typer av instrument Även för dig som kör nerstämt i flera steg!
JJlabs AT-320B

NYHET!

195:-

Digidesign Eleven Rack

NYHET!

Gitarrförstärksimulator och ljudkort i proffs-klass! Den bästa gitarrförstärksimulatorn nu som hårdvara - perfekt både i studio och live! Titta in på JAM och prova den!

9.985:-

ESI nEar05 eXperience. Våra egna favoriter bland aktiva studiomonitorer. Pris/par.

2.495:-

Jam
www.jam.se

Stockholm - Göteborg - Malmö
Linköping - Skellefteå - Örebro

Webshop: www.jam.se
14 dagars faktura - 14 dagars öppet köp!

Surfer
WWW.PARSMO.SE

Att st eller s

Solodebuterande Daniel Gilbert och rapparen Anton Kristiansson är olika generationer göteborgsmusiker. Den första har flytt stan men alltid kommit tillbaka – den andra vill sticka men har aldrig kommit iväg. Men det är mer än hatkärleken till Göteborg som förenar: för 20 år sedan var Daniel Gilbert med och bildade Broder Daniel, i år slog Anton Kristiansson igenom med en singel byggd på en BD-klassiker.

Hur kommer det sig att du Anton valde just Broder Daniels *I'll be gone*?

– Jag vet inte. Det var nog lite av en slump. Jag var väldigt insnöad på Broder Daniel under en period och fick nån slags idé om att jag skulle ta en låt och tolka utifrån mig själv. Så jag skrev en text och provade att rappa över den här loopen, *I'll be gone*-riffet. Så kändes det jävligt bra. Det var inte alls meningen att det skulle bli så uppmärksammat som det blev. Det var mest ett jävligt konstigt infall som tydligen blev väldigt lyckat.

Förvånar det dig att du fått så mycket positiv respons?

– Jag förväntade mig att bli lynchad. Upphängd i Poseidon. Så ja, det är jag faktiskt förvånad över, att jag inte fått mer skit för det. Det känns ju verkligen som helig mark. Sen vet jag inte om det hade funkade lika bra för fem år sen. Men det känns som att folk blivit lite

mer öppna för nya saker, kanske särskilt inom hiphop-världen då.

Vad tänkte du när du hörde den första gången Daniel?

– Jag tyckte den var grym. Jag vet inte var jag hittade den först men jag såg den på Youtube minns jag. Jag tyckte den var väldigt rolig först, men sen så märkte jag att den var bra också. Först tänkte jag ”vafan är det här för konstig grej”, liksom, men sen blev det riktigt bra när man fattade grejen.

Daniel, du inledde din karriär med att spela i Broder Daniel och du Anton har fått ditt genombrott mer än tio år senare genom att spotta vers över *I'll be gone*. Tror ni att BD är ett band som alla i Göteborg har en relation till?

DANIEL: Jag vet inte, men det kanske har blivit så mer och mer. När jag var med så var det ju bara högst ett dussin som hade en relation till bandet. Men

det är ju jävligt roligt att se hur det har utvecklats, att det har blivit såpass stort som det har.

ANTON: Jag har svårt att svara på det. Men det känns onekligen som att det har fått lite av en revival dom senaste åren, med dokumentärfilmen, avslutningskonserterna på Way Out West och den grejen. Det har väl kommit en bok också va? Ja, och nu är det jag som fortsätter.

Förutsättningarna har förändrats ganska drastiskt under de här tio åren. Internet slog igenom på allvar och sidor som MySpace har blivit första anhalten för många musiker. Hur tror ni att läget för musikartister har förändrats överlag under den här perioden?

DANIEL: Alltså, personligen har jag ju aldrig varit med och gjort musik för att nå någonstans utan det har alltid varit ett självändamål med det man gjort. Men det roligaste är alltid att få åka ut och

spela. De fem första åren med BD spelade vi inte utanför Göteborg en enda gång. Men fick man in en fot på den tiden och började spela ute så kom det bra med folk även om man spelade ute tre gånger i månaden. Det gör det knappast nu. Hur bra eller uppseendeväckande bandet än är. Kan man sitta hemma och lyssna på nåt nytt utan att behöva gå ut och hitta det så gör man det. På så sätt har det väl förändrats. Det är lättare att nå ut till folk nu fast ... ja livescenen har blivit lidande av just det.

Så utvecklingen är mer negativ än positiv?

DANIEL: Det beror väl på vad man vill med sin musik. Vill man nå en miljon människor så är det väl bra, men vill man ut och spela live så är inte internet en hjälpande hand. Det har bara underminerat allt vad livemusik heter, med fildelnings-grunken där ...

anna ticka

EDITHCAMILLA SVENSSON

ANTON: Det ligger mycket i det. När jag först började med musik, vilket ändå är tio år sedan nu, så var internet fortfarande ganska utvecklat. Man laddade inte ned på det sättet man gör idag. Alltså, för mig har fokus redan från början varit att få komma ut och spela, och så är det fortfarande. Men jag känner folk som är 18-19 år och som precis börjat rappa. Det är ju en helt annan grej för dom. Dom börjar med att slänga ut en låt på nätet för att ser hur det blir mottaget. Det är ju så lätt att skaffa en mick, snoden instrumentala biten nånstans och lägga upp det på Youtube. Om det känns igen, haha. Men livescenen har blivit svårare. Det är inte där man hittar ny musik längre och därför tror jag att det kanske är svårare för nya band att få gig idag.

Hur hittar ni själva ny musik?

DANIEL: Jag har några gamla vänner som fortfarande har lite koll som jag brukar be om lite tips och så. Annars är ju MySpace jävligt bra på det sättet. Man hittar oftast bra grejer där om man bara tar sig tid att leta. Sen är ju frågan hur stor den musikaliska förälskelsen blir. Det blir inte riktigt samma sak som när man hittade en skiva i en butik som man blev helt förtjust i och gick hem och spelade sönder och samman.

ANTON: Jag letar väldigt sällan aktivt ny musik. Jag snubblar oftast på den via bloggar eller vänner som länkar på Facebook. Det senaste jag lyssnat mycket på är Makthaverskan härifrån Göteborg. Deras skiva har verkligen gått varm hemma hos mig i höst.

I dagsläget kommer ganska många av Sveriges nya intressanta artister från Göteborg. Hur kommer det sig tror ni?

DANIEL: Ja, jag vet inte riktigt vad det är som gör det. Förr, i början av BD-tiden, så var det ju inte så i alla fall. Då var det några få band. Union Carbide Productions och sen var det ju proggbanden då, och Stonefunkers. Men det var absolut inte så att Göteborg var något välrenommerat att komma ifrån inom musikverige. Det har det ju blivit först på senare tid. Varför det blivit så är jag inte hundra på. Men det är väl ett frodigt klimat för att skriva ångestladdad musik i den här regniga snällblåsiga stan.

ANTON: Samtidigt, ur ett hiphop-perspektiv, så är det extremt få rappare från Göteborg som får nåt utrymme i media eller som kommer någonstans. De flesta är ju från Stockholm. Göteborg känns verkligen som en popstad i den bemärkelsen. Det ligger nog något i det att olika

städer har klimat för olika sorters musik, så att säga.

DANIEL: Sen är det ett jäkligt skönt nätverk av band i stan, där man värnar om varandra. Det finns ingen konkurrens sinsemellan som jag tror det kan göra i Stockholm till exempel. Joel Alme ringde mig häromdagen bara för att höra så att vi inte råkar släppa våra skivor samtidigt. På så sätt slipper man tävla om medieutrymme och så. Man försöker inte springa förbi varandra och det tror jag gynnar alla. **Ni har båda uttryckt en längtan att lämna Göteborg och besjunger inte alltid staden med så goda ord. Men ändå stannar ni kvar?**

DANIEL: Jag har lyckats lämna den och komma tillbaka flera gånger om. Man inser snart att det är samma skit överallt, bara i olika skalor. Här vet man exakt vad som finns och här behöver man inte frestas av någonting. Det kanske har något med att man blivit lite äldre att göra och inte längre har det där behovet. Man tror inte längre att man missar livet för att man sitter hemma en kväll och inte går ut på krogen. Men ju större stad desto fler sådana frestelser finns det. Här känns det som att det finns lagom mycket om man vill ha det livet, men det är inte det som gör en lycklig i slutändan. Det

är någon form av trygghet och samtidigt hatkärlek som är ganska kreativ och drivande som gör att man stannar kvar.

ANTON: Jag ser bara inte någon annan stad i Sverige som jag skulle vilja flytta till. Sen skulle jag säkert må bra av att komma utomlands och se nåt annat. Jag har bött här hela mitt liv. Men det känns inte som det är rätt tid nu för att göra det, med allt som händer. Sen är det ju den där hatkärleken ...

DANIEL: När den försvinner som inspiration så blir det väl dags att flytta antagligen, haha.

ANTON: Ja, hitta en ny stad att hata.

Vilken skulle det kunna vara?

DANIEL: Säffle kanske?

ANTON: Eller Värnamo.

DANIEL: Man skulle nog få ur sig en ny skiva i veckan om man bodde i så trånga städer. Det känns som att den riktigt bra inspirationen kommer när man är antingen som mest lidande eller som mest rastlös. Det blir ganska lagom mycket av den varan i Göteborg. Hade man bott i New York eller Barcelona så skulle man inte ha tid att vara kreativ för det finns så mycket annat roligt att göra. Så där är nog Göteborg perfekt.

ANDREAS BÄCKMAN
och ANTON ALMQVIST

[ingenting]

5 JAN - DRAMATEN

**JENNY WILSON
& TENSTA GOSPEL CHOIR**

6 JAN - DRAMATEN

**MATTIAS ALKBERG
& SKRIET**

KLUBB POPAGANDA & SVMK

9 JAN - STRAND

THE XX

19 JAN - DEBASER SLUSSEN

IAN BROWN

28 JAN - GÖTA KÄLLARE

LOCAL NATIVES

31 JAN - DEBASER SLUSSEN

MIDLAKE

7 FEB - DEBASER SLUSSEN

HENRY ROLLINS

31 JAN - RIVAL

ADAM GREEN

13 FEB - STRAND

GRAND ARCHIVES

14 FEB - KÄGELBANAN

JAMIE T

24 FEB - DEBASER MEDIS

**FLORENCE AND
THE MACHINE**

2 MARS - DEBASER MEDIS

LA ROUX

3 MARS - BERNIS

GIRLS

11 MARS - DEBASER SLUSSEN

MIKA

18 MARS - ANNEXET

THE MAGNETIC FIELD

24 MARS - FILADELFIKYRKAN

Letar efter ett riktigt liv

Det har hänt mycket i indiecroonern Joel Almes liv de senaste åren. Förra gången Groove träffade honom var det över några glas vin hemma i mammas stuga på Brännö i Göteborgs skärgård. Han hade just släppt den hyllade debutskivan *A master of ceremonies* och skulle precis ut på vad som skulle bli en smått kaotisk Sverigeturné, kantad av diverse fyllor och festivalspelningar.

Nu, två år senare, sitter han vid ett köksbord på nya skivbolaget Razzia Records kontor i Stockholm och äter pepparkakor. Det är i huvudstaden han bor nu, tillsammans med sin fru och hennes lille son.

– Hur du än lever ditt liv så tror jag att varenda jävla person strävar efter att ha ett lugn. Om det nu är genom att självmedicinera på det där sättet eller att hitta någon slags kärna i en familj. Många gamla vänner som har förolyckats eller inte haft en så lätt bakgrund har inte haft några som helst verktyg att veta vad ett lugn är, utan dom kanske bara har försökt lugna sig för stunden. Själv kan man se en framtid i det här, säger Joel och tar en klunk av sin Coca Cola.

I bakgrunden spelas låtar från *Waiting for the bells*, nya skivan som kommer i januari. Det låter souligt, påkostat och innerligt. Vuxet, om man så vill.

– På något sätt är det också det att man letar efter ett riktigt liv. Personer, det är ju det man vill ha egentligen. Inte hundra, men kanske två, tre som betyder väldigt mycket, som man vill dö för. Då har man ju det man behöver i värl-

den. Det är ganska enkelt, egentligen, säger Joel.

– Man försvårar det bara genom att vara destruktiv. Och när man är destruktiv, då tror man att saker inte har någon mening och att det är svårt. Det blir ju svårare och svårare, för du bara sjunker längre och längre ner. Man är som en mittfältare i fotboll som bara springer och springer men aldrig får bollen ändå, och när man väl får den så gör man självmål.

FÖR FÖRSTA GÅNGEN på länge känner sig Joel Alme någorlunda trygg. Sedan han träffade sin fru och fick börja agera plastpappa har livet förändrats radikalt. Han får fortfarande kämpa för att vara lugn, men han befinner sig äntligen i en situation där saker och ting inte känns på låtsas, förklarar han.

Inför nya skivan kände han sig tvungen att gå vidare på flera plan. Därför bytte han ut sitt gamla band och lämnade skivbolaget Sincerely Yours för det lite större Razzia. *Waiting for the bells* känns även den mer på riktigt än sin föregångare.

– Innan var jag mer packad hela tiden. Då hade jag ingen kontroll, jag brydde mig inte lika mycket då. Nu är man lite mer skärpt, så nu sitter man här och pillar och oroar sig för låtordningen i stället. Man känner sig som Woody Allen, helt tvångsneurotisk, säger Joel och noterar i förbifarten att han har hunnit med åtminstone fem kaffekoppar under dagen. Han har inte prestationsångest, men han har svårt att förlika sig med att folk vet vem han är.

– Jag har alltid valt så konstigt i mitt liv. När jag höll på idrott till exempel, då skulle jag vara målvakt, det jobbigaste och det med mest ansvar. Men så har jag alltid varit den som aldrig har passat in i den rollen. Jag har alltid varit seg. Så kan jag tänka nu. Jag kan grunna på varför jag har valt att stå på en scen. Är jag dum i huvudet, eller?

FLYTEN TILL STOCKHOLM har också varit en stor omställning. I våras blev hans *Snart skiner Poseidon* ny signaturlmelodi till IFK Göteborg, och Joel har svårt att släppa hemstaden. Han har varit tvungen att stänga av lite för att skärpa sig,

men det är egentligen inte i Stockholm han vill vara.

– I Göteborg kan du ha lite dålig kroppshållning när du går på gatan, du kan vara lite ringaren i Notre Dame när du är i Göteborg, men i Stockholm är det ... ja, jag skiter ju fullständigt i det, men jag kan känna hos andra att det finns en känsla av att hela tiden lyckas. Men det kan du ju också för att det bara är småstadsfolk. Det finns ju inga stockholmare här, säger Joel och skrattar.

– Men det är väl på gott och ont, det här. Jag vet att det är rätt det jag gör nu, men jag önskar att det inte såg ut som en flykt.

SOM ALLA ANDRA ARTISTER som har poppat upp i Majorna med omnejd de senaste åren har Joel Alme mer eller mindre frivilligt sammankopplats med den så kallade göteborgspoppen. Att döma av medias bevakning får man lätt för sig att hela staden är en svartklädd, lätt autistisk förskoleklass med Håkan Hellström som huvuddirigent. Och visst finns det en speciell stämning i staden, säger Joel – ”alla får sjunga, och jag råkar vara en av dom” – men han kan också tycka att

det känns lite orättvist att bli ihopklumpad med artister som han inte alls låter som; de forna bolagskamraterna i den obstinata electropopduon The Tough Alliance till exempel.

– Det känns som att bli tagen av polisen på stan för att man är lik den riktiga tjuven. Men sedan är man ju från Göteborg, spelar in där andra artister har spelat in och så vidare, men när jag växte upp, mina tankar på musik ... jag har ju aldrig delat det med någon. Jag har aldrig spelat i ett band när jag var yngre, aldrig lyssnat på göteborgsmusik. Jag kan inte identifiera mig med Broder Daniel alls.

– Sedan finns det naturligtvis mycket annat göteborgskt jag identifierar mig med, idrott och så där. Det är ursprunget i mig, men det handlar inte om Göteborg utan om ADHD-störningar, förklarar Joel lakoniskt.

I MARS SKA HAN BLI PAPPA för första gången. Eftersom han redan övat lite känns det som en blandning mellan första och andra gången man åker berg och-dalbanan på Liseberg, men han känner sig redo.

– Jag tror faktiskt inte att man kan bli lycklig ensam, filosoferar Joel. Någonstans så försöker man bara hitta tillbaka till sitt pojkrum där man mådde som bäst och var tryggast i stället för att vara en vuxen människa. Den här självklarheten. Det är väl därför man skaffar familj. Det är ju fantastiskt och jävligt jobbigt samtidigt, allt som nu kommer på något sätt, berättar han.

– Musiken kan ju aldrig göra mig trygg, den kan aldrig göra mig till en bättre människa. Då bygger ju hela livet på prestation. Sådan har jag varit extremt mycket, som när jag idrottade när jag var yngre. Det var vulgärt mycket idrott. Egentligen tyckte jag inte ens om idrott, jag behövde bara springa en mig som en jävla Dobermann.

Nu har han slutat ligga på marken och sjunga uppåt.

– Den här nya människan man är nu, den är ju helt oarbetad även om man har ett normalt liv. Så jag kanske har tagit mig upp en meter från marken, men längre vill jag nog inte komma.

REBECKA AHLBERG

Dälek

– Det har inget med publiken att göra, även om det inte fanns nån scen, nån publik eller nåt skivkontrakt så måste jag skapa musik. Det är därför jag finns till. Jag jobbar på beats dygnet runt, jag började som DJ när jag var 13, musiken är mitt liv. Det är inte ett jobb för mig, inte ens ett val. Musik är det jag andas.

CINDY FREY

Jag står med Dälek i baren på Strand strax efter spelningen innan Isis. Han står nära och han tittar mig i ögonen hela tiden och dricker en flaska vatten. Emellanåt kommer något fan fram och vill ta ett foto eller få en autograf. Dälek låter alla få sitt utan att en gång tappa tråden i sina resonemang.

– Vi jobbar som sagt hela tiden och sen sparar vi liknande beats eller låtar i olika folder. Katalogiserar allt. Sen sitter jag och Octopus (Däleks DJ) och parar ihop dom som passar ihop eller har rätt stämning och då bestäms vilken folder som blir nästa platta.

Så finns en folder redan för nästa platta?

– Det finns tre, ha ha. Vi jobbar med trilogier och nästa tre är klara nu. Det är dags att gå vidare nu, vi har gjort tre plattor med vår vägg av ljud, nu blir det annorlunda.

Hur då annorlunda?

– Mycket bas. Väldigt minimalt, många kommer att chockas över hur minimalt det är. Lager av sång, väldigt sångorienterat och pepprat med lite Throbbing Gristle över alltihip, ha ha.

Hur kommer det sig att ni som ett hiphop-band turnerar med så mycket metal-band?

– Musik ska aldrig vara säker. Som musiker ska du aldrig känna att du har kontroll. Musik är en konfrontation. Jag slår vad om att halva Isis publik hatar oss och det är bra, då har vi nåt att kämpa emot. Nåt att övervinna. Hiphop-artister idag tar inga risker, dom vågar ingenting. Vad är meningen med det? Meningen med rock'n'roll är att göra folk förbannade, att få dom att reagera. That's fucking music! Om jag var en del av systemet kunde jag lika gärna sitta på ett kontor.

Hur hamnade ni på Ipecac?

– Jag kan ärligt säga att vi skulle inte vara där vi är idag utan Mike Patton. Ipecac som skivbolag har en inbyggd publik. En publik som litat på Patton och är villiga att lyssna på vad som helst bara han har satt sitt godkännande på det. Och det är unikt i musikbranschen.

Har ni total frihet där?

– Vi gör en platta och sen erbjuder vi den till Ipecac. Gillar dom den så släpper dom den. Annars får vi släppa den var vi vill. Och vi får göra plattor hur ofta eller hur sällan vi vill. Helt ärligt är det den mest artistvänliga etikett jag nånsin haft att göra med.

MATHIAS SKEPPSTEDT

PASCAL

EVA HILDEB SMITH

En orkan av kärlek och hat

Efter en resa till Afrika och hyllade sidoprojekt Skriet så är Pascal redo att snickra vidare på framgångarna. I januari släpps nya albumet *Orkanen närmar sig* som har ett något lugnare uttryck men är lika angeläget som tidigare skivor.

NÄR TURNERANDET MED FÖRRA skivan *Galgberget* var över drog trummisen Mimmi Skog till Zanzibar för att forska om miljögifter. Gitarristen och sångaren Isak Sundström förläste Skriet med framgång samtidigt som basisten och sångerskan Manuela De Gouveia skrev om musslor på Gotland. Hon berättar att pausen från Pascal har gjort dem väl då de inte ville slita ut vad de skapat tillsammans. Deras patenterade sound, som frivilligt eller ofrivilligt döpts till grottrock, finns kvar på *Orkanen närmar sig*. Men de har lugnat sig en aning. Skrikandet tog för mycket energi.

– Man kanske kan säga att vi låter lite finare, men inte för den sakens skull snällare, säger Manuela.

Pascal har alltid byggt på gemenskap. Medlemmarna kompletterar med sina olikheter varandra. Något som har blivit en förutsättning för att de över huvudtaget ska fortsätta.

– Ett band som drivs av *en* hjärna är aldrig roligt. I Pascal har alla en åsikt och det är viktigt. Vi förstår varandra fullt ut. Jag skulle aldrig vara med om jag inte fick säga vad jag tyckte.

Omslaget till albumet är en bild ur tysken Ernst Haeckels klassiska bok *Kunstformen der natur*, där djur och växter porträtterades naket och enkelt men samtidigt avancerat. Estetiken känns igen i Pascal. Dessutom är naturen ständigt närvarande i bandet där Manuela och Mimmi till vardags arbetar som biologer. Och det samlas på uppstoppade djur till höger och vänster.

– Naturen är viktig för oss personligen och därför blir det viktigt för oss tillsammans. Så man kan nog säga att vi hämtar inspiration därifrån på det viset. Det pratas ofta om hur naturen förstörs men överlag verkar det vara få som bryr sig i samhället. Såna saker kan göra mig förbannad.

Men Manuela tycker egentligen inte att de är argare än någon annan, trots att musiken emellanåt kanske kan uppfattas som en känga i nyllet en regnig decemberdag.

– Jag kan förstå om folk tolkar oss på det viset. Det känns trist. Men hade du umgåtts med oss i tio minuter så hade du bara skrattat. Jag har svårt för folk som tar sig själva på för stort allvar. Men jag är inte bitter. Kanske klockan fyra på natten. Om jag är full.

Med den nya skivan fortsätter Pascal sitt frustande mörker bestående av lika portioner kärlek och hat. Texterna som har lovordats av en jublande kritikerkår står åter i centrum.

– Texterna ska betyda något, dom ska kännas. Gör dom inte det så skulle vi aldrig använda dom. Meningslösa texter är det värsta jag vet.

KRISTIAN GIDLUND

NEW · MOON · RISING WORLD TOUR 2010

WOLF MOTHER

1 FEBRUARI
BERNS STOCKHOLM

Biljetter finns att köpa via www.ticnet.se, tel: 077-170 70 70 samt alla Ticnet- och ATG-ombud.

www.wolfmother.com
www.thewolfiesonline.com

BANDIT RINGA RANDIT.SE
AEG LIVE WWW.AEGLIVE

BERNS SALONGER

Lamb of God

with special guests **WOLF MOTHER**

Fredag
5 mars 2010
KLUBBEN
STOCKHOLM

Biljetter finns via www.ticnet.se, tel: 077-170 70 70 samt alla Ticnet- och ATG-ombud.

www.lamb-of-god.com
www.jfacmetal.com

BANDIT RINGA RANDIT.SE
The Agency Group
AEG LIVE WWW.AEGLIVE

BILLY TALENT

FREDAG 5 FEBRUARI
LISEBERGSHALLEN GÖTEBORG

LÖRDAG 6 FEBRUARI
ARENAN STOCKHOLM

Biljetter finns att köpa via www.ticnet.se, tel: 077-170 70 70 samt alla Ticnet- och ATG-ombud.

The Agency Group
BANDIT RINGA RANDIT.SE
AEG LIVE WWW.AEGLIVE

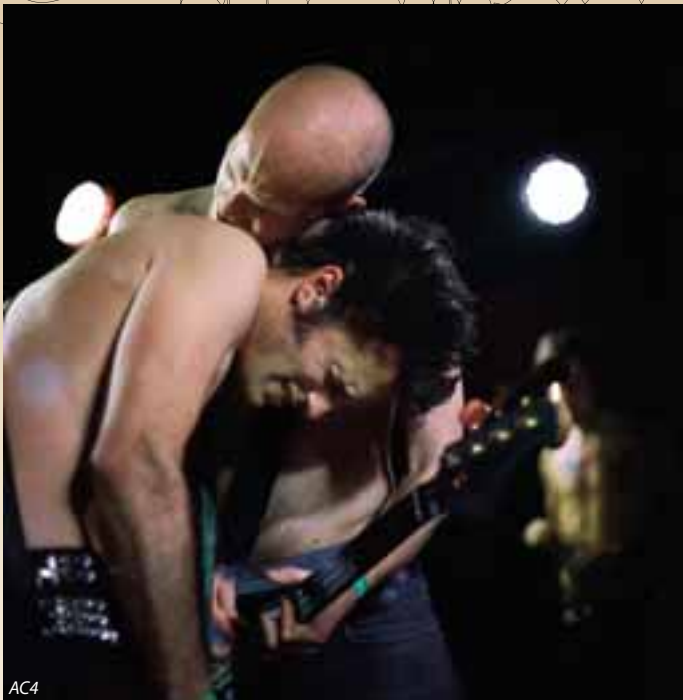
11A ▲

12

A TRIBUTE TO TOM WAITS
14/12 19.00

BERNS SALONGER
WWW.BERNS.SE TELEFON 08-566 322 00

BILJETT 175 KR + SERVICEAVGIFT FÖRKÖP VIA TICNET WWW.TICNET.SE ÅLDERGRÄNS 20 ÅR

AC4

EDITH CAMILLA SVENSSON

AC4

Sticky Fingers, Göteborg
091127

GGGG

Aftonen inleds på Sticky Fingers med Arctic Monkeys ur högtalarna och brittisk surpop som får vilken punkintresserad person som helst att nå botten. Detta o ljud toppas med ett göteborgskt förband som spelar en oerhörd fantasilös Hästpojken/Gyllene Tider-pop på svenska om bananskal. De har något av ett Sigge Sloge-perspektiv på kvällen vilket innebär en ständig löjlig interaktion med publiken "klappa nu", "mår ni bra", "då kör vi refrängen tillsammans". Med detta i bagaget börjar helt plötsligt The Ruts, Sham 69 och Dead Kennedys strömma ur högtalarna och jag påminns om varför jag är här. Det är inte för att lyssna på trålig ungdomsmusik utan medelålders intensiv västerbotten-HC.

Då det inte är mer än de vanliga 60 kronorna som tas i inträde verkar de flesta vara mer lördagsstammisar än punkintresserade. En till början ganska svårflörtad och tanig publik ser fyra killar i bar överkropp med tatueringar ta språng mot scenen. Det är huvudakten AC4 som bytt om inför kvällen. Dennis Lyxzén slipper nu den lila sammetskostymen från The (International) Noise Conspiracy och kan svettas fritt. Till skillnad från T(I)NC så är AC4 ett band som får sälja in sig till publiken för att den ska börja röra på sig och komma ur poptransen.

Dennis Lyxzéns mellansnack är väl ökänt vid det här laget. Det har hängt med sedan Refused och går fortfarande i samma anda. Ett ständigt ömkande över hur svårt det är att ha växt upp i Vännäs som enligt honom är Sveriges enda tråkiga håla. Samtidigt är det ändå en form av hyllande av Norrland. Dock är ju inte bandmedlemmarna 20 år längre och kanske har de stött på andra intressanta saker att prata om. Saker som inte involverar ett hat mot polisen vilket också känns lite i det förlutna. David åter även kött sedan ett par veckor tillbaka, man skulle kunna tro att han var ironisk men köttet verkar införlivat igen av något okänd anledning.

Trots ett något förlegat mellansnack går det inte missta sig om att grabbarna vet vad de håller på med. De bjuder på 20 minuter hetsig Minor Threat-hardcore. Efter halva spelningen görs ett tappert försök till en moshpit längst fram vid scenen och publiken börjar få smak för AC4 och AC4 för publiken. 20 minuter blir snart 30 minuter och hela plattan är i stort sett avklarad och istället lockar Dennis Lyxzén med att han drypande

i svett kommer att sälja skivor och t-shirts till de som vill handla och konversera. En eloge måste ges till Jens Nordén på trummor som är iklädd den skönaste kombinationen bar överkropp och jeansväst bankar skiten ur trummorna och får det hela några snäpp kraftfullare.

Spelningen och bandet AC4 känns ganska anspråkslöst och någon storkova är det inte tal om. Det verkar mer handla om att få känna på de där rötterna igen som präglar mellansnacket. AC4 vill ut och spela hardcore, njuta och ha kul. Och något kommersiellt genombrott för HC-band idag är väl utslutet även om man har namn som Lyxzén och Sandström som ess i rockärmen.

ALEXANDRA BENGSSON

KOMMUN

Jazzhuset, Göteborg
091203

GGG

Det är sen torsdagskväll i Göteborg. Kommun spelar på Klubb Svanen. Ett gäng poppare har klätt upp sig i sina finaste Cheap monday-jeans, kofter och prickiga kjolar. Den svartvit-gråa färgskalan matchar de röda väggarna väl.

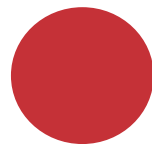
Nästan lika väl som Kommun matchar krocken mellan den pluttiga scenen och den stora discokulan. Både den låga höjden på scenen (och dess tak) och Martin Hanberg föreslår att publiken ska komma nära. Discokulan och det svängiga livesoundet, å andra sidan, föreslår dans.

Resultatet blir ett mellanting. Publiken kommer nära, och står och gungar lite med knäna. Somliga sjunger med, till och med. Det är ett mysdisco.

Kommuns liveband är något av en indie-supergrupp. Dess mest okända, men kanske bästa, medlem är Johan på trummor (Anaug Conda, The Hartmans, Hospitalet), som även trummar på skivan. Men det är verkligen inget fel på Per-Olof Stjärnereds (Autisterna, Vapnet) bas och sång eller David Nygårds (Laako, Vapnet) klaviatur heller. Låtarna lyfts helt klart av liveformatet. Live är ändå det bästa sättet att framföra levande musik.

Låtarnas texter och teman må vara ledsna (döden av en chef och flera relationer), men den allmänna stämningen är närmast "vi spelar musik, det är roligt". Som bandet själva skriver på sin Facebook-page: Glad är det nya ledsen. Ingen som gillar popmusik, och kanske ett litet mått av inätvända föttermentalitet, bör vara besviken.

ANNA GUSTAFSSON

Pustervik Baren

- 12/12 Locus
- 14/12 Pingisklubben Fri entré
- 15/12 Moozy moozy Fri entré
- 16/12 Club Zebra
- 18/12 Reggaeklubben
- 19/12 Woody West: A. Durefelt
- 21/12 Pingisklubben Fri entré
- 22/12 Moozy moozy Fri entré
- 23/12 Öppet
- 25/12 Woody West Stora Julfest!
- 26/12 Soulstatic
- 28/12 Pingisklubben Fri entré
- 29/12 Moozy moozy Fri entré
- 31/12 Nyårsfest med Friday l'm..
- 1/1 Cafétet öppet Fri entré
- 2/1 Tokdsico
- 4/1 Pingisklubben Fri entré
- 5/1 Moozy moozy Fri entré
- 8/1 Club Slacker
- 9/1 Locus
- 11/1 Pingisklubben Fri entré
- 15/1 Pustervik dansar och ler
- 16/1 Woody West: Fox Machine
- 18/1 Pingisklubben Fri entré
- 19/1 Moozy moozy Fri entré
- 20/1 The XX
- 22/1 Reggaeklubben
- 23/1 I ♥ Pustervik
- 25/1 Pingisklubben Fri entré
- 26/1 Moozy moozy Fri entré

Med reservation för ändringar.

Bilj: 031-130680, www.ticnet.se
www.pusterviksbaren.se

tävlingar,
artiklar,
bloggar

www.groove.se

Bli vår
fejsbokvän:

groove.se/
[facebook](https://www.facebook.com/groove.se/)

Bli vår
majspäjskompis:

groove.se/
[myspace](https://www.myspace.com/groove.se/)

Följ oss på
kvitter:

groove.se/
[twitter](https://twitter.com/groove.se/)

GROOVE

STORAN HELLS JINGLE BELLS 28/11 - 19/12

THE HARDEST JULSHOW EVER!

JULMIDDAG, ALLSÅNG,
GÄSTARTISTER MM.
KÖP BILJETTER NU,
BEGRENSAT ANTAL!

FEATURING
JOACIM CANS
HAMMERFALL & KORSLAGET

OSCAR DRONJAK
HAMMERFALL & KAPELLMÄSTARE

**MELKER &
MATTIAS**
RUNDGÅNG, P3 APELSIN &
PANG PANG

PETRA KVÄNNA
KORSLAGET & JULANGEL

BILJETTER FINNS PÅ WWW.STORAN.GR

DRDENIM JEANSMAKERS

A MATTER OF LIFE AND DENIM™

50 CENT

Before I self destruct
SHADY/UNIVERSAL

GG

Okej, Fiddy har väl aldrig varit den mest talangfulle artisen i branschen direkt, men med flexade muskler, kulhål i ansiktet och Terminator-rap har han ändå brutit ner allas vilja och blivit en megastjärna med pondus och högväs av cash. Och med Dr Dre och Eminem som polare och producerer är det ju nästan svårt att misslyckas.

Varumärket/figuren 50 Cent har dock blåst upp så mycket att musiken till slut blivit så tunn och genomskinlig att man på *Before I self destruct* knappt hör skillnad på de 16 spåren. Hitsen är borta, glöden likaså. Kvar är bara en tröttnad malande trummaskin som Fiddy skryter över – men det skramlar väldigt tomt i burken, det är då säkert. Till och med dissen av The Game görs pliktskyldigast, kanske för att Curtis på någon nivå inser av Game och ett gäng tuffingar till med mer talang sprungit om honom. Det enda (!) som återstår för honom är faktumet att han är en större industri än de andra tillsammans – och kanske är det tillräckligt för egot att veta att man i alla fall kan skratta hela vägen till banken. Men som artist är 50 Cent sedan ett tag tillbaka helt ointressant.

GARY LANDSTRÖM

AC4

AC4
NY VÄG/SOUND POLLUTION

GGGG

Ingenstans hymlas det med att Minor Threat är den stora referensskällan i denna combo. Inte heller hade AC4 åtnjutit den, om än i mindre skala, framgång man nu förtjänar om inte medlemmarna är herrar från bland annat hardcore-Sveriges gunstlingar Refused.

Det faktumet åsido, denna självbetitlade platta är historielectionen dagens punkynglingar behöver. En känga till nutidens tillrättalagda produktioner men också en kärleksförklaring till Washington D.C.s hardcorescen och en välkommen tripp nerför nostalgigränden.

Det är stabilt och respektfullt framfört och i bästa spåren *Let's go to war*, *Where are the kids* och *My condition* när man nästan upp till nivån monumentala Final Exit huserade på.

JONAS APPELQVIST

AERIAL

Put it this way in the headlines
NOMETHOD

GGG

När Aerials basist efter två skivor fick för sig att vandra i Peru ersattes han tillfälligt och nytt material tog form. När han sedan återvändande vägrade ersättaren lämna och bandet var en hjärna rikare. Det här är historien bakom Aerials nygamla sound.

På *Put it this way in the headlines* tar de ett kliv bort från postrocken, även om de fortfarande är där och fingrar är det här albumet betydligt lättare än det förra, mer lekfullt, bättre. Aerial har gått tillbaks till sina rötter och utgått därifrån, något som verkligen gynnar dem. *Put it this way in the headlines* är fylld av små ljusglimtar som står stadigt både på egna ben och tillsammans som helhet.

JENNY BRINCK

THE ANIMAL FIVE

Je ne sais quack
SÅ LÄNGE SKUTAN KAN GÅ RECORDS

GGGG

Formatet minialbum passar Animal Five perfekt, på knappa 23 minuter hinner de spruta ut små fartfyllda guldkorn. Det är 23 närmast perfekta minuter, inget saknas eller blir överflödigt. The Animal Five har väckt mitt gamla pophjärta till liv, och det riktigt ordentligt, för herrejävlar vad pöppig *Je ne sais quack* är emellanåt.

Skivan börjar vackert med under omständigheterna lugna stråkbaserade *Victoria* men bjuder sen blixtnabbt upp till dans med skivans två absoluta höjdpunkter på rorj, catchiga *Demon fire* och superpöppiga *Turning voregen* där Kristian Anttila gästar. Och det slutar inte där, varje ny låt som börjar placerar sig perfekt mellan överraskning och självklarhet. Tempot i *Held by fate and dropped in dung* är otroligt medryckande, refrängen på *June & July* känns i hjärtat och avslutande *Still of the night* känns som ett praktexempel på svensk indiepop.

Det skulle förvåna mig om inte något av skivans spår blir en riktig dansgolvshit i vinter, kanske landet runt men framför allt i bandets hemtrakter i Malmö.

JENNY BRINCK

BLÄNDA

Minnesmissbruk
FASHION POLICE/BONNIERAMIGO

GGG

Blända skulle kunna vara en typisk svensk produkt. En kvartett med rötterna i pop, rock och det folkhemiska vemodet, den småländska skogen. Blända skulle kunna låta som vilket annat band med lika delar pop och folkligt svärmod, men det gör de inte. Jag har alltid gillat band som tar sig utanför det normala, utanför det förväntade, och det gör Blända också till viss del. Man kan ibland ana vad Blända skulle kunna vara, och då blir jag nyfiken och spritter till. Men när det alltför ofta låter som att de försöker göra okända Eldkvam-covers med soundet från Lennons *Rock'n'roll*-album sövs man ner för varje nytt försök, tyvärr. Besviknen, men hör gärna mer framgent.

MAGNUS SJÖBERG

BOY OMEGA

The ghost that broke in half
RIPTIDE/BORDER

GGGG

Boy Omega är en av många artister i Sverige som lyckats bättre på kontinenten än i hemlandet. Precis hemkommen efter en omfattande Europa-turné med publikfyllda klubbar släpper Martin Gustavsson en ny skiva, *The ghost that broke in half* på skivbolaget Riptide (Book of Daniel, Tiger Lou, The 244 GL). Som vanligt präglas också denna skiva av en blandning av lågmälda inåtvända sorgebitar som *To let go* och mer fardragna popkavalkader som *Dinosaur drugs*.

Det som utmärker Boy Omega är det stora spektrat av instrument, innovation och den särpräglade pojkrösten. *The ghost that broke in half* berör genom sitt känslomässiga vemod både i sången och musiken och med hjälp av diverse vänner som Tiger Lou är det svårt att inte ta till sig plattan.

ALEXANDRA BENGTSOON

DANISH DAYCARE

A story of hurt
SMARAGD/SOUND POLLUTION

GGG

A story of hurt skulle nästan kunna vara en samlings-skiva med det bästa från den svenska indiens 90- och 00-tal. En Popsicle-låt här, ett Broder Daniel-alster där och så ett par halvobskyra band från Norrlandskusten där emellan.

Jag har svårt att sätta fingret på varför, men Danish Daycares första skiva känns väldigt välbekant. Kanske är det bara influenserna som skiner igenom väldigt väl, som när refrängen äntligen kommer på *A purpose to my sins* och hjärnan varje gång felkopplar och börjar sjunga på Bad Cash Quartet-dängan *Too bored to die*. Eller introet till *Second day in June* som jag, om någon väckt mig mitt i natten och spelat för mig, skulle ha placerat på Broder Daniels *Forever*.

Gör det automatiskt det här till en dålig skiva? Nej. Är det ens en dålig skiva? Nej. Den har sina poänger och är riktigt trivsamt. Bra popmelodier, lagom mycket patetik, skeva klör och halvtransparenta gitarrmattor. Precis som det ska vara. Däremot känns inte *A story of hurt* jättespännande, och väcker inte den del av mig som spelar in skivor på kassettband och spelar dem runt, runt i min Walkman i något är innan jag äntligen fått nog, vilket nämnda föregångare har gjort.

EMMA RASTBÄCK

DIVERSE ARTISTER

Introducing Townes Van Zandt via the great unknown

FORTHESAKEOFTHE SONG

G

Det finns två vägar att gå med en tributeskiva. Antingen lyfter man fram en förbisedd artist genom att låta hans mer framgångsrika generationskamrater spela in några av hans mer publik-tillvända alster. Eller så utgår man från en äldre artist som man vill göra angelägen och aktuella på nytt genom att låta nästa – eller till och med nästnasta – generation uppdatera soundet och

göra nytolkningar av hans låtar för samtidens kräsna trumhinnor.

I fallet *Introducing Townes Van Zandt via the great unknown* har skivbolaget, precis som titeln antyder, försökt slå in på en tredje väg: introducera relativt okända artister från hela världen – två från Sverige, Thomas Denver Jonsson och Gustav Haggren – via religiöst rättrogna versioner av den ytterst begåvade men sorgligt förbisedde folk- och countrylåt-skrivarens låtar.

Alltihop faller förstås som ett korthus i korsdrag.

De som inte gör rena karbonkopior på originalversionerna försöker istället skramla, yla och gnälla sig igenom låtarna som om de senaste 10-15 åren aldrig hänt och Palace och Wilco var det närmaste du kom "kreddig" country. Ingen tillför något nytt eller spännande. Det finns små ljusglimtar men varför ens nämna dem? *Introducing Townes Van Zandt via the great unknown* är en alltigenom meningslös skiva som gör både Van Zandt och the great unknown – som skivbolaget så insiktsfullt har döpt hans lovsångare till – en otjänst genom sin blotta existens.

DAN ANDERSSON

ALEXANDER DUREFELT

Hearts on repair
LOMA

GGG

I ett kök, i en säng, ute på Gunnars ö. Göteborgssonen Alexander Durefelt har använt sig av diverse slutna rum och öppna landskap för att baka ihop debuten *Hearts on repair* till en enhetlig och stilren historia.

Telecasters, saxofoner och övervintrade orglar svärmar runt i Alexanders alternativa country. Det smakar nedslitna baracker, sömniga rockklubbar. Någon i bakgrunden nämnde David McComb i The Triffids. Själv ser jag inga nyheter mer än en välsvarvad debut, som med all rätt kommer att rulla långs med dammrättorna några varv till.

DANIEL MAGNUSSON

BROADCAST AND THE FOCUS GROUP

Investigates witch cults of the radio age
WARP/BORDER

GG

Broadcast har två ansikten. Det ena med åldersrynkor som minner om 60-talets psykedelia – från solblekta San Francisco och swinging London. Det andra djupt ärrat av vassa kretskort och taggig nutida experimentell elektronica. Båda ansiktena har genom åren visat sig från sin skönaste sida. Fram tills nu, det vill säga.

Med *Investigates witch cults of the radio age* har Broadcasts experimentella nuna förvandlats till en platt kollagebild av sitt forna jag. Det är ett anlete vars attribut har tejpats ihop utan vare sig engagemang eller känsla.

Vad vi har här är ett samarbete mellan Broadcast och deras sedan långt tillbaka gode vän Julian House, a.k.a. The Focus Group. Han sysslar i vanliga fall med konstdesign och är minst sagt fascinerad av folkliga traditioner och ockultism i England, därav temat på skivan. Ett tema som i sig är av så pass abstrakt form att

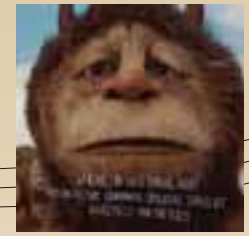
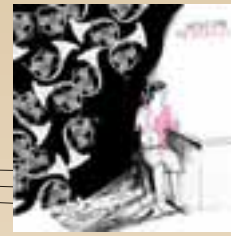

man söker förgävs bland skivans många men korta spår. Nya detaljer levereras ständigt och försvinner lika snabbt som de tillkommer. Det hela blir till en jämntjock ljudkuliss som varken eggjar fantasin eller når något mål. Platt kollage är två ord som tåls att återupprepas.

Om Broadcasts tidigare album *Tenderbuttons* är förfesten och *Ha ha sound* är efterfesten, är *Investigates witch cults of the radio age* sömnceremonin. Men då musiken väl tar vid försätts läppar i neutralläge, ögon försluts och dövrönen aktiveras, för en fadäs som denna går inte ens att tyda i drömmar.

DANIEL MAGNUSSON

SKIVOR

BENJY FERREE

Come back to the five and dime, Bobby Dee
Bobby Dee

DOMINO/PLAYGROUND

Come back to the five and dime, Bobby Dee är dedikerad den barnstjärna som spelade Peter Pan i Disneys filmatisering 1953 och som drabbades av ett olyckligt öde. Bobby Driscolls liv påverkade Ferree starkt och resultatet är den här skivan som innehåller olika referenser genom sina 14 spår.

Tanken med skivan är god men det hela berör mig inte lika mycket som jag hade hoppats. Det låter för kommersiellt och underhållande och om den handlar om en man som dog av ett missbruk som hemlös passar det inte riktigt ihop. Istället blir fokus mer på Disneyfilmen och ungefär så känns det. Skivan fastnar någonstans mellan en knarkkvart och en barnfilm.

ALEXANDRA BENGTSOON

JASON FINE

Future thought

KONTRA-MUSIK/INTERGROOVE

Det finns nägot outgrundligt förlåtande med hyllningsmusik och dess nästan ursäktande förhållningssätt till sin egen existens. Ta till exempel Scarlett Johanssons coverskiva *Anywhere I lay my head* från förra året. Under 45 nervdödande minuter försökte Johansson ta sig en begreppet Tom Waits utifrån två nyckelord: syntmatta och monoton. Skivan var i sin helhet oerhört tråkig och egentligen bara en övning i meningslöshet, men ändå lyckades den komma undan med det. Troligtvis för att den var medvetet naiv i sin kärleksförklaring till något den aldrig skulle komma att överträffa.

Samma devis kan tillämpas på *Future thought* där skaparen Jason Fine, med dimmig romantiska ögon, blickar tillbaka till Detroit's legendariska technoscen. Något Fine förvisso redan gjorde med fullängdsdebuten *Our music is a secret order* men med *Future thought* tar han steget ännu längre.

Med vad som kan vara årets mest exemplariska trumpetprogrammering och analoga retrodoftande syntslingor, vill Fine inget annat än att klämma in lyssnaren i en tidsmaskin som tar denne tillbaka till 1988 års Detroit. Dock får man som tidsresenär räkna med en initieell skakig resa, då det tar synnerligen många minuter in i lyssnandet innan den rätta känslan finner sig. För mig dröjde det ända till sjätte spåret, *Control voltage*, innan jag verkligen hajjade till.

Future thought känns som en oförarglig och ytterst nostalgisk hyllning till den gamla skolans techno. Utöver det så lämnar den inte några vidare djupa intryck.

ANDREAS FÄLLMAN

DANIEL GILBERT

New African Sports, Soul Café Club No #1

DOLORES/EMI

Daniel Gilbert. Eller Hurricane Gilbert om man så vill. Länge bakgrundsmusiker åt exempelvis Broder Daniel. Ännu längre Håkan Hellströms musikaliska själsfrände och sidekick. Men nu är det dags för göteborgaren att träda fram ur skuggan och släppa lite eget material.

Och nog märks det att mycket har grott i hjärtat på den 35-åriga orkanen. Det är inte mycket krusiduller, Gilberts solodebut handlar om ett tio spår starkt folkrocksmedley – ener-

gifyllt, göteborgskt och aningen bröttigt. Rösterna får nog inte ett högre betyg än "sådär", men så länge den är bättre än min egen och musiken håller beaktningsvärd klass är det klart godkänt.

Den till flickvännen dedikerade *Damn city lights*, bultande *Maelstrom* och rockpjäsen *Bones* sitter alla fint i vintermörkret och gör Gilberts debut till hyfsat skön musiklyssning. Det känns aldrig lika känslomässigt pulserande som hellströmska kompositioner eller BD-toner, men fullt godtagbart i all sin oblyghet. Frågan är bara hur länge Gilbert vågar stå på egna ben innan han gömmer sig bakom någon annan artist igen.

HANS LARSON

GOLDEN SILVERS

True romance

XL/PLAYGROUND

Londontrions debutalbum kastar sig bakåt i tiden och man kan bland annat höra 80-tals-syntpop, 60-talspsykedelia, cabaret och funk. Det är en spretig och ganska ojämn historia. Men när det glimmar till så görs det ordentligt. Singeln *True no 9 blues (True romance)* är ett sånt ögonblick. Ett annat är *Please Venus*.

Golden Silvers debut bådär ändå gott inför framtiden. Den engelska musikpressen kommer säkert att backa upp dem ett bra tag till och om de bara kunde fokusera lite mer nästa gång och bestämma sig vilken genre de egentligen vill tillhöra, skulle det kunna bli riktigt bra.

JONAS ELGEMARK

GORILLISMEN

Din bästa vän

PROJEKTBYRON

Svensk rap med olika inslag av techno verkar ha gått in i en högkonjunktur för tillfället. I samma spår som Maskinen och Basutbudet blandar Gorillismen svensk rap med elektroniskt dunka-dunka, skräddarsydd för fulla och svettiga kroppar som trycker sig mot varandra på allehanda hemmafester och dansgolv ute i klubb-Stockholm. *Din bästa vän* är skivan där man suddat ut alla hiphotypiska pretentioner och tagit ett par steg i riktning mot apstadiet med trummaskiner, syntar och ett sexpack i ryggsäcken. Men precis som med så mycket annan partyorienterad musik är det väldigt lätt att dras med i början, dock inte utan att ett bäst-före-datum hela tiden spökar i bakgrunden på en annars held godkänd debut.

SIMÓN BUSTAMENTE

HYPOCRISY

A taste of extreme divinity

NUCLEAR BLAST/ADA

Nu har jag lyssnat på detta album mååånga gånger. Och jag gillar det. Peter Tägtgren har hittat en vägvinnande stig in och ut genom brutalitet och melodi. Det är effektivt. Det är svängigt a la headbanging-groove. Det är förbaskat bra.

När jag hör de oerhört välarbetade spåren så som *The quest, Valley of the dead* och *Hang him high* har jag svårt att förstå varför Peter Tägtgren överhuvudtaget har ett uppdämt behov av att göra pop-metal med Pain. Men var och en blir salig på sitt sätt. Och Pain drar förmodligen in mer pengar än betydligt mindre lättsmälta Hypocrisy.

TORBJÖRN HALLGREN

IRONVILLE

Welcome to Ironville

HARE TRACKS/PLAYGROUND

Den torra faktadelen: *Welcome to Ironville* har producerats av Markus Krunegård och mastrats av Andreas Tilliander. Hare Tracks är bandets egen etikett. Albumet är bandets första. Medlemmarna kommer delvis från Stockholm och delvis från Norrland.

Den flummiga intrycksdelen: Åh herregud vad roligt! Falsksång har inte känts så här fräscht sedan *Känn ingen sorg för mig Göteborg*. En dramatisk mängd olika instrument har inte känts så här bra någonsin. Valstakt och marschfeeling har sällan varit mer klockrent på en popplatta. Såg har alltid varit ett underskattat instrument. Skevt på de rätta ställena, absolut eget och sjukt inspirerande.

Den korta sammanfattningsdelen: Jaa! MER!

ANNA GUSTAFSSON

KAREN O AND THE KIDS

Where the wild things are

UNIVERSAL

Karen O från Yeah Yeah Yeahs har tillsammans med medlemmar från egna bandet, The Raconteurs, Queens of the Stone Age, Deerhunter och en barnkör skapat detta album. Resultatet är drömmande, fängslande musik som lyfter på hatten och visar oss ner i kaninhålet ledande till den bildliga fantasy-värld som musiken soniskt ramar in. Detta soundtrack till Spike Jonzes film *Where the wild things are*, eller *Till vildingarnas land* som barnboken av Maurice Sendak heter på svenska, bildar ett musiklandskap som bjuder in till en dyrkan för stora lurviga fötter och skapar suggestiva humörsvägningar och en skälvande miljö där lyssnaren uppmanas till eskapistiska strapatser.

THE GUN CLUB

Miami

CREEPING RITUAL/BONNIERAMIGO

Herregud vad jag lyssnade på *Miami* under 80-talet! Den har definitivt präglat mig på ett genomgripande sätt. Jeffrey Lee Pierce väckte med sin sårade sångröst och karga ljudbild signerad Blondies Chris Stein saker i mig som jag är honom evigt tacksam för – R.I.P Jeffrey Lee! För mig är den en klockren amerikansk rockklassiker i klass med vad Springsteen, Dylan, Doors, Velvet Underground, Iggy och Nirvana åstadkommit – jag hoppas innerligen att fler får upp ögonen för detta sköra och spöklika mästerverk nu när det släpps igen.

Under denna period bestod min andliga spis även av litteratur som bandets karismatiske ledare också stod nära, såsom TS Eliot och Joseph Conrad. Och det är faktiskt extra intressant att se de fysiska likheterna mellan Jeffrey och Marlon Brandos karaktär Kurtz från *Apocalypse now*, filmen som ju bygger på Conrads magiska *Mörkrets hjärta*. Om Jeffrey Lee rakat huvudet hade de varit som bröder! Det är som idéer och intellektuellt resonemang kring mänsklighetens tillkortakommanden står ristade i Lee Pierces ansikte, likväl som i Kurtz. Lite spooky är det, men på ett bra sätt.

Nåväl, vad finns att säga om musiken då? Jo, den är briljant och dyker rakt ner

Det finns låtar som *Hideaway* och den sorgsna covern på Daniel Johnstons *Worried shoes* med noder som smeker, krokiga rötter och trädor som får sväva fritt och mötas på balladnivåer eller värusksiga, vilda låtplatser. Karen Os röst är tröstande och välkomnar, ja den tar oss i handen när den beskriver det sagorom som musiken existerar i. Som ett hoppigivande bryggeri av drömmar, i drömmar, ömsom dansandes och virvlandes som i *All is love* och *Animal*, ömsom vacklandes i den melankoniska *Hideaway*. Kanske inte den mest invecklade skivan men den är finjusterad till sitt ändamål som sagofilmmusik, på så sett är den nyanserad och fantasibefruktande.

JULIA DINOME

KATATONIA

Night is the new day

PEACEVILLE/PLAYGROUND

På åttonde fullängdaren kapslar Katatonia in dysterheten i ljuva mattor av musik inom områdena goth/rock/progressiv. Johan Renkses vackra röst och ett material som till en början låter likadant rakt igenom men efterhand växer mer och mer och mer är ensamhetens perfekta soundtrack.

Att inleda en låt med drömskt framsjungna *Loving mother, he has come, to take your son* borde inte kunna generera sådan tillfredsställelse men i gränslandet mot vaknhet är Katatonia närmast mästertliga.

ROGER BENGTSOON

THE KITCHENETTES

Heartbreaker

COPASIDISQUES/BORDER

En av 60-talets finaste, oskyldigaste och kanske även kaxigaste gener är girlgruppen. I

i hjärteroten och stannar där för alltid, på samma sätt som själsfränden David McCombs musik från down under. Musiken kommer att beröra dig på ett sätt som du inte trodde var möjligt. Det låter öken, country och är egentligen skissen till vad världens bästa rockband Pixies sedan skulle fullända. Gitarrerna flyger som *Kill Bill*-stål i luften och den djupa americanakänslan i låtarna rotar musiken i nivå med vad de första bluesmännen gjorde när de försökte hämta ny kraft genom melodier.

Närvaron och nerven i framträdandet fanns där också, men framförallt i sången vare sig han gick upp i falssett eller mullrade som Tor med hammaren, Jeffrey Lee lyckades alltid sjunga som om livet hängde på just den sessionen. Fler ord än så här kan inte hjälpa dig att förstå The Gun Clubs storhet, därför lämnar jag dig nu att njuta på egen hand. Välkommen i klubben!

GARY LANDSTRÖM

Amerikanerna som fann folkmusikdrömmen i Sverige.

Den Amerikanska folkmusiken fick för några år sedan ett uppsving och ett av de mest autentiska band vi har är The Aristocrats. Bröderna från USA, Noah och Shep, som återger, arrangerar men framför allt uppträder med Amerikansk folkmusik, pre-war blues, roots, och Hawaiian-musik.

Från vardagsjobb i NYC och musikdrömmar till ett hårt arbetande band i Stockholm. Från faderns vinyl och cd-skivor till en digital upptäckt, ett nytt sätt att hitta sin musik och inspiration, en nyupptäckt musiktjänst. Vi pratar om Nokias Comes With Music, mer om det senare.

Uppväxta i NYC levde de två sina egna musikliv. Noah spelade i olika band och Shep hade sina projekt i Williamsburg där musikscenen länge blomstrat. Deras inspiration hittar vi i faderns musiksamling. Han lärde dem hur traditionell amerikansk musik låter, spelas och hur den ska framföras. Även om bröderna bara spelade tillsammans vid enstaka tillfällen så växte en gemensam dröm fram. Efter 3 års sparande och hopsättning av en musikplan gick flytten till Stockholm för ett förverkligande.

Noah: Planen var att komma hit, köpa en bil att åka runt med i Europa, spela och ha kul.

Stockholm ville annorlunda och tog verkligen emot oss på ett fantastiskt sätt.

Bröderna upptäckte snabbt att folkmusikscenen var stor och inbjudande. Sommaren 2007, efter en månad i Sverige, blev de upptäckta av Clumsy Cat Music och erbjudna att få spela in ett album.

Debutalbumet The Aristocrats spelades in live i Decibels Studios och släpptes av Sony/BMG i 2008. Ett album med utvalda och arrangerade låtar från den tidiga amerikanska folkmusiken.

Shep: Det handlar mycket om en gammal entertainment tradition där den stora fokusen ligger på låtarna och inte så mycket på bandet. Vi har lyssnat på tidiga inspelningar, valt ut det vi tycker är bra och följt men viktigare fört vidare musikhistorien.

Att Comes With Music har förändrat deras musikskapande är båda överens om.

Shep: Vi kan upptäcka mer musik från 1930-40 talet snabbare och enklare. Vi hämtar hem så mycket mer musik nu och det är lätt att ta med och spela upp för resten av bandet. Att gå från att aldrig haft en mp3-spelare och fraktat runt CD-skivor till att ha fullständig

**tillgång till all denna musik har verkligen för-
enklats allt.**

Redan innan debutsläppet hade The Aristocrats vuxit till 6 medlemmar. Michele Benincaso (ståbas), Edith Lundahl (mandolin) Mikaela Samuelson (sång) och Mattias Olsson (trummor)

Shep: Vi har inte behövt leta upp vårt band utan det har vuxit fram allt eftersom på våra spelningar. Det är en skön international samling musiker som kommer från olika håll och sammanhang.

I dag ligger The Aristocrats under Veranda Independent Records och planerar ett nytt album till i sommar. Ett album som kommer att skilja sig från debutalbumet med att de nu är fler i bandet. Alla kommer att sätta sin egen prägel på soundet och med uppbackningen på bas och rytm kan Noah och Shep koncentrera sig mer på sina egna harmonier och rytmer.

Brödernas enas om att den nya digitala musik-tjänsten hjälper dem att upptäcka och föra vidare sin musik. Det nya hjälper det gamla och här i Sverige är vi rörande överens om att musiken aldrig har låtit så modern som idag.

Den 29:e december spelare bandet på Pub Engelen i Stockholm.

**Nokia X6 Comes With Music.
6 miljoner låtar ingår.**

KLUBBKALIBER

VÅRENS KONserter 2010

LOUISE HOFFSTEN

Torsdag 4 februari, Stadsteatern Skövde
Fredag 5 februari, Teatern Mariestad

RIGMOR GUSTAFSSON

Med Radio String Quartet Vienna

Måndag 15 mars, Konserthuset Vara
Torsdag 18 mars, Teatern Mariestad
Fredag 19 mars, Stadsteatern Skövde

STEFAN SUNDSTRÖM

Fredag 12 februari, Folkets Hus Lidköping
Lördag 13 februari, Teatern Mariestad

LALEH

Torsdag 15 april, Stadsteatern Skövde

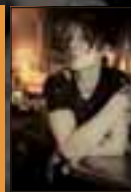
EVA EASTWOOD

Support: Johnny Kask

Torsdag 4 mars, Stadsteatern Skövde
Fredag 5 mars, Stadsteatern Falköping

MARKUS KRUNEGÅRD

Lördag 18 april, Valhall Skövde

MARIE BERGMAN

Fredag 5 mars, Teatern Mariestad

KÖP BILJETT IDAG!

Förköp: Ticnet/ATG ombud | t.077-1707070 www.ficnet.se
Skövde: Turistcentrum 0500-446688, Stadsteatern 0500-480910 | Lidköping: Turistbyrå 0510-20020
Mariestad: Åkes 0501-13501 | Falköping: Turistbyrå 0515-777050

ticnet

MER INFO:

www.klubbkaliber.com

SKARABORGS STÖRSTA KONCERTARRANGÖR

cramada

Foto: Johan Carlén

UPPTÄCK HÖGSKOLAN VÄST

Högskolan Väst i Trollhättan är en modern högskola som erbjuder arbetslivsnära utbildningar i en attraktiv studiemiljö på campus mitt i stan. Utbildningar och kurser inom intresseområdena:

- DATA & IT
- EKONOMI & LEDARSKAP
- HÄLSA & VÅRD
- LÄRARE & SPRÅK
- MEDIA
- MÄNNISKA & SAMHÄLLE
- TEKNIK

NÄRMARE #LIVET

www.hv.se

HÖGSKOLAN VÄST

CMM Group är specialister på CD, DVD kopiering och tryck sedan 1999

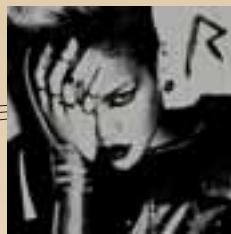
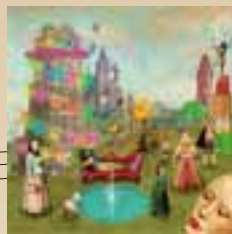
Miljövänlig CD-förpackning:

**100% nedbrytbar polymer
certifierad kartong
vattenbaserad lack
sojafärg**

www.cmmgroup.se
info@cmmgroup.se
tel 08-545 706 70

CMM GROUP

samma andetag som The Shangri-Las i *Leader of the pack* sjunger om att möta skolans häftigaste kille i godisaffären och få bära hans ring sjunger de också om att få tuffa killar så hårt på fall att de kör ihjäl sig när man dumpar dem för att de inte kan hantera sorgen. I en liknande anda sjunger The Chiffons i *He's so fine* om att framför ögonen på alla de andra tjejerna göra den snyggaste och mest reserverade killen i skolan till sin. Hela genren andades försiktig självsäkerhet när den var ny.

The Kitchenettes försöker sig på att göra girlgroup år 2009, och soundet är helt rätt. Det skulle inte kunna vara mer rätt. Dialogsången, kören, blåset, allt sitter som det ska. Det som saknas är just attityden. Här handlar texterna istället om att gråta när han lämnar, om att vara nere utan honom och om att tränande sitta hemma och vänta när han varit borta för länge. Soundet knockar mig, men jag saknar det där lilla extra.

EMMA RASTBÄCK

KOMMUN

Kommun
HYBRIS

GGGG

Nyligen upptäckte jag att det inte är helt enkelt att få vård på en vårdcentral i Göteborgs kommun om man inte är folkbokförd i den. Jag muttrade och jämförde med Östersunds kommun, där det under tre år aldrig var ett problem att vara folkbokförd långt därifrån i ostkakens landskap. Östersund är bäst, tänkte jag. Idag har jag reviderat det. Självklart är det Kommun som är min favoritkommun. Att medlemmarna härstammar från Östersund är bara logiskt.

Kommun är ett projekt av Martin Hanberg, Martin Abrahamsson och Erik Laquist från Sibiria, de två förstnämnda kanske mer kända från Vapnet. Både Sibiria och Vapnet har släppt popmästerverk (*Norrlands inland*, *Jag vet hur man väntar*, med mycket mera). Den gemensamma nämnaren är fantastiska popmelodier och ogenerat ledna texter. Bittert men svängigt, skulle man kunna säga.

Denna nämnare är med i Kommun också. Skillnaden är att Hanberg sjunger på engelska, och att plattan tydligt talar politik. Därför tror jag inte att *Death of a CEO* är första singel enbart på grund av Annika Norlins tjuvsiga bakgrundssång. Dessutom har trion helt demokratiskt skrivit fyra låtar var. Låten *When we were whining* är anmärkningsvärd inte bara för att den kan tolkas som en diss av Henrik Berggren, utan för att den säger någonting om tiden vi lever i.

Det ska helt klart bli spännande att höra vad som än släpps härnäst av dessa fina popmän. Och tar det lång tid så är det okej – jag vet hur man väntar.

ANNA GUSTAFSSON

LAWRENCE ARABIA

Chant Darling
BELLA UNION/NONIERAMIGO

GGG

Att nyzeeländska James Milne, som Lawrence Arabia egentligen heter, har ett förflutet som livebasist i Okkervil River känns inte så konstigt. Denna hans andra soloskiva inleds med *Look like a fool*, en låt som lätt skulle ha platsat på ett av Austinbandets album. Men tro inte för den sakens skull att Lawrence Arabia är en copycat. Han har många vinklar på sin musikaliska polygon.

Skivan rör sig mellan direkta popprefrånger med fasettkörer, som i *Apple pie bed*, de karibiska klingande gitarrerna i *Auckland CBD Part 2* och Elliott Smith-minnande sängharmonier i *The Undesirables*. Den röda tråden genom albumet är den skönt avslappnade stämningen som kännetecknar samtliga spår. Skulle tro att den kommer av att Lawrence Arabia känner sin talang i att författa självklara pop. Höjtpunkten på skivan är för övrigt de underbart sliriga gitarrerna i *I've smoked too much*.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

MARCHING BAND

Spark large
U&L/BORDER

GGGG

Att som band ha med sina låtar i amerikanska tv-serier brukar inte vara något gott omen. Oftast hamnar de i etern på grund av ett plastigt och intetsägande innehåll som inte på något sätt får ta fokus från bilderna, utan enbart (i bästa fall) förstärka dem.

Marching Band hamnar inte i det facket. Trots att de figurerat i såväl *How I met your mother*, *Beverly Hills* och *Paris Hiltons: My new BFF* står deras låtar ut som något av det finaste man kan lyssna på idag. Underbara melodier, fina texter och arrangemang som utöver helheten har små detaljer man kan grotta ner sig i (ta trumpetet i *Feel good about it* som exempel. Fantastiskt!). De låter precis som om alla dina indiepopfavoriter hamnat i mixern, hackats till småbitar och sedan satts samman. Lite trasigare och slitnare, fast istället alldeles egna.

Spark large släpptes för drygt ett år sedan i USA och bandet har växt sig tämligen stora där borta. När den nu släpps i Sverige känns det som att tiden är mogen för alla indie-fantaster att lägga ett nytt bandnamn på minnet. Och skulle ni ändå inte vara övertygade? Lyssna på *Feel good about it*, *Travel in time* och den över-charmiga *Gorgeous behavior* en sisådär 20 gånger och ni kommer ändra uppfattning.

ANDERS SAMUELSSON

MASKINEN

Boyz II men
POPE/UNIVERSAL

GGGG

Maskinen behöver nog ingen större presentation efter hiten *Alla som inte dansar* och efterföljande singeln *Sergertaget*, där deras skoningslösa blandning av rap, bailefunk, house och techno inte går att missta för något annat än Afasi-Herberts och Slagsmålsklubben-Frejs korståg mot allt vad hiphop-konventioner heter. Som väntat är det samma outrötliga dunka-dunka som genomsyrar praktiskt taget hela *Boyz II men* medan duon häver ur sig otroligt röjig, urspårad och kompromisslös partymusik – som fungerar allra bäst ett par låtar i taget.

Allt spretande och all oförutsägbarhet på skivan blir framåt de sista spåren svårare att smälta och frågan är väl hur pass fräscht, vitalt och genuint roligt det här kommer att kännas om såg ett halvår. Detta förklarar dock inte hur fantastiskt kul det är att åtminstone för tillfället låta sig dras med i Maskinens kaotiska och långfingerprydda segertåg med allv mot mossaiga hiphoppuritaner tycker är rätt eller inte.

SIMÓN BUSTAMANTE

PET SHOP BOYS

Christmas
PARLOPHONE/EMI

GG

När iTunes är på lekfullt humör och mixar Pet Shop Boys med Plastikman och Autechre låter det konstigt. Men när jag istället ögnar genom skivhyllan och hittar *Introspective* mellan *Consumed* och *Envane* ser det inte alls lika konstigt ut. Det är tre felfria omslag, vilka pryder album av konceptuella perfektionister, som i åratals utforskat musikens gränser. Plastikman har skalat av technon till skelettet, Autechre har undersökt exakt hur avancerade beats man kan göra, och Pet Shop Boys har tagit den polerade popen så långt det bara går. Inbland till och med lite längre.

EP:n *Christmas* är dessvärre ett exempel på det senare. Inledande *It doesn't often snow on christmas* är djuraffärspojkarna när de är som sämst – glattiga, klichéaktiga och outhärdligt kitchiga. Madness-covern *My girl* är okej. Men inte mer. Därefter följer en både juligare och sopigare version av låten *All over the world* från duons senaste album *Yes*. Sedan ett oinspirerat medley av klassikern *Domino dancing* och Coldplays träkmacka *Viva la vida*. Och så avslutas det hela med axelskakningen *My girl (Our house remix)*.

Christmas är alltså en fadäs från början till slut. Inte ens vi som älskar Pet Shop Boys köper sådant här trams. Fast det gör ju ändå inte något. Man blir varken besviken eller sur på dem. De gör ju bara sin grej. Och de gör den på sitt vis. Inbland är de världens bästa popgrupp. Inbland är de outhärdliga. Men de förblir ju ändå alltid THE Pet Shop Boys. Det kan inte ens *Christmas* ändra på.

FREDRIK FRANZÉN

THE RASMUS

Best of 2001-2009
PLAYGROUND

G

Skräp. En summering så god som någon. Med en 15-årig karriär, sju album och tre miljoner sålda album i ryggen häpnar jag fortfarande över hur ett band kan vara så helt utan personlighet och ryggrad. När de nu summerar sitt 00-tal ställer jag mig frågande till ifall det här verkligen är nödvändigt?

Samlingens första del fokuserar på låtar från det stora genombrottet *Dead letters* med *In the shadows* som givet öppningsspår och banar väg för ett inslaget spår som kan härledas till HIMS så kallade love metal. När *Guilty* (som här förärats någon sorts "US mix") klickar igång är det förbluffande likt Bon Jovi runt tiden då Max Martin skrev deras hits, i *Livin' in a world without you*, från senaste *Black roses*, är den ledande hooken någon sorts rap från Lauri Ylönen och det är nästan så jag spy lite i munnen.

Mättet är rågat när Nightwishes Anette Olzon agerar duettpartner i balladen *October & April*, skivans enda nya låt. Mer slätstruket och förutsägbart arrangemang får man leta efter. En sak får man dock ge dem – i mångt och mycket är det refrängstarkt material de skriver, som gjort för valfri reklamradiokanal som vill smycka a-rotationen med lite mer "edgy" musik. Vad mig anbelangar – jag passar.

JONAS APPELQVIST

THE RAVEONETTES

In and out of control
UNIVERSAL

GGGG

Den danska duon har tre plattor i sig: popskivan, skrammelskivan och pop- och skrammelskivan. Den här gången valde de popvarianten och vid första lyssningen var jag mer än måttligt besviken. Förra skivan *Lust lust lusts* skrammelorgier var rusligt bra, och när de sen följde upp den med tre ovanligt fokuserade och briljanta EP:s så hade jag höga förväntningar. Men *In and out of control* växer med lyssningarna. *Last dance* är en sommarlätt popdänga med kolsvart text som tynger ner låten rejält och ger den nya dimensioner. Den är en perfekt kombination av Buddy Holly och Suicide. *Boys who rape* är kanske plattans mest absurda och bästa låt. Vacker och skör körsång i bästa Ronettes-stil om vad man skall göra med pojkar som våldtar flickor. När Sune och Sharin i låtens sista sekunder sjunger refrågen a capella är det både briljant och rent surrealistiskt.

Men visst, skivan är inte fulländad. *D.R.U.G.S* till exempel är både för lång och för tråkig, och att *Break up girls* är enda låten med skrammel är en ren skandal. Men vilken låt sen, om bara det hade vågat stöka till det mer på resten av skivan.

MATHIAS SKEPPSTEDT

RIHANNA

Rated R
DEF JAM/UNIVERSAL

GG

Med tanke på att Rihanna är en artist som alla artistiska dörrar är öppna för är *Rated R* en tandlös och föga upphetsande historia, inte heller kan all nakenhet i bookletten bjuda på tillräcklig stimulans. Hennes team har jobbat hårt på att visa Rihanna när hon klämmer ihop sina bröst, men kanske hade det varit bättre om mer kraft och cash lagts på låtskrivande och produktion.

Istället har de i studio tagit den enkla vägen. De brer på fett med modern r'n'b som vi matats med de senaste åren via radio, det funkar nog ett tag till verkar resonemanget gå. Men är det inte så att vi nu nått gränsen för hur mycket strömlinjeformad och asexuell själös soulmusik vi tål? Är det inte dags att superstjärnorna visar att de har karaktär och därmed kan skiljas från varandra? Jag tycker det. I det sammanhanget hoppas jag att *Rated R* är en av denna utdöende kategoris sista livstecken – nu kan allt bara bli bättre!

GARY LANDSTRÖM

SNOOP DOGG

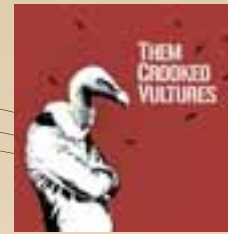
Malice N Wonderland
PRIORITY/EMI

GGG

Calvin Broadus har börjat bli gammal. Bigg Snoop sitter nu gärna i kostym bakom mahognybord på feta kontor och han rappar om att han inte rör sig så behindrat längre och han – hör och häpna – hyllar kärleken och sin fru Shante som han kallar Boss Lady eftersom han själv är bossen. Rappens schmoovaste dude börjar dra sig tillbaka från strålkastarljuset, dags att låta ungdomarna ta över verkar det som. Men hans röst är lika sammetslen som alltid. Och stilen lika cool. Och bitches, dricka och röka figurerar så klart fortfarande i texterna.

Relativt få storstjärnor samlas dock vid hans sida denna gång. Lil Jon gatar tappert i *1800*,

SKIVOR

The-Dream wailar på två spår, R Kelly skryter i *Pimpin ain't EZ* och Pharrell försöker sexa till det i *Special*. Men inget når upp till fornstora dar. I *wanna rock* är väl det närmaste han kommer klassisk leverans både vid micken och i musiken. Som tur är ligger Snoops lägstanivå fortfarande högt, detta gör *Malice N Wonderland* till en platta man ändå vill ha.

GARY LANDSTRÖM

STELLA ROCKET

To the birds

FASHIONPOLICE/BONNIERAMIGO

GGG

Stella Rocket har möblerat om sitt band sedan sist. Sångerskan hoppade av, andra tog över mikrofonen. Instrumentbyten och nya medlemmar. Fem år efter debuten släpper kvartetten nu en skiva fylld av snyggt arrangerad pop och visst kan man höra en stark beslutsamhet ringa genom låtarna. Soundet är som slipat för en revansch. Melankoliska *Tomorrow* och *Black rabbit* med sin svepande sång är två omedelbara toppar. Den okonventionella systerskapstexten till *Old nuns* är ett annat fint inslag som får mig att spetsa öronen. Men trots skivans genomgående ganska dramatiska stämning passerar en del låtar mer obemärkt vilket gör att bandet inte lyckas jaga ikapp ett fjärde G. Stort plus dock för det fina konvolutet med fågelporträtt på framsidan.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

SWEETHEAD

Sweethead

STRANGE ADDICTION/BORDER

GGG

Troy Van Leeuwen känner rocklyssnaren igen från Queens Of The Stone Age och Norm Block samt Eddie Nappi är säkert bekanta för några för deras bakgrunder i inte fullt lika välomskrivna Mark Lanegans band. Dessa tre har som ni säkert räknat ut slagit samman påsarna och även adderat störtsköna Serrina

Sims till sin rockpluton. Fina riff och vokalistens makalösa frasering i all ära, men faktum är att refrängerna är för uddlösa för att Sweethead ska kunna bli en fullfjädrad rockkvartett. Det stannar vid nästan.

ROGER BENGSSON

THE SWELL SEASON

Strict joy

ANTI/BONNIERAMIGO

GGGG

När jag första gången låter mitt öra vila i irländska The Swell Season's blygsamma tongångar blir jag inte så tagen. Bandet ger ett sparsmakat och hemlighetsfullt intryck, som om de egentligen vill vara i fred, långt bort från Irlands pubfestande. Men när jag tagit mig in under den blygsamma ytan upptäcker jag desto mer, en värme och ärlighet som jag vill stanna kvar i, låta sinnet vila och känna ny inspiration växa fram. Marketa Irglova och Glenn Hansard harmonierar omfattande väl med varandra och lyfts fram av stråkar, akustisk gitarr och piano. In *these arms* är särskilt fin i sin enkelhet, känns som att ha hjärtesorg och mötas av en stor, mjuk nalle.

Det är bara att konstatera att återhållsamheten väcker nyfikenheten, man lyssnar mer, vill höra vad som finns mellan text- och noteraderna. Fler och fler bottenar visar sig bland ljudvägornas stilla brus. Damien Rice, Iron & Wine och Conor Oberst är namn som kan associeras med denna spröda men ändå så starka förmåga att skapa en sinnesstämning av trygghet och reflektion. Vissa stunder blir det aningen anonymt, men i det stora hela är det här en seriös skiva som varmer gott.

MATHILDA DAHLGREN

THESE NEW PURITANS

Hidden

DOMINO/PLAYGROUND

GGG

Tänk dig Radioheads mest flummiga period och så multiplicerar du det med kyrkdoftande

stämsång från en barnkör, japanska Teikotrommor och Stina Nordenstam-stråkar och bas så har du These New Puritans sound på nya skivan *Hidden*.

Det här är ingen lättlyssnad skiva, för att ta in den ordentligt får man koncentrera sig. För den inte mest inbitna konstrocklyssnaren verkar den här skivan kanske lite väl spretig. Det är många instrument som ska få plats på *Hidden*. Enligt These New Puritans hemsida har de bland annat använt en melon med kex instuckna i skalet som de sedan slagit på med en hammare för att få fram ljudet av en människas huvud som spräcks.

Måttligt apokalyptiskt och drömskt låter också *Hidden*, precis som debuten *Beat pyramids* från 2008. Personligen blir jag lite trött i hjärnan av att lyssna på hela skivan flera gånger, trots att låtarna sätter sig bättre redan i andra lyssningen.

Det är inte alls konstigt att These New Puritans har fått göra musik till Diors modevisningar och varit med på tidningslistor över de coolaste personerna. De är sådär konstiga men helt rätt, som så många andra brittiska band med medlemmar som ser svåra och smala ut och har stuprörsglasögon.

GABRIELLA HANSSON

THEM CROOKED VULTURES

Them Crooked Vultures

SONY

GGG

Jag vet att det är ett skällsord, men det vore å andra sidan ett brott att inte använda det. Them Crooked Vultures är en supergrupp enligt ABC-modellen. Foo Fighters/Nirvana, Queens Of The Stone Age och Led Zeppelin. Med en sådan CV har man otroligt mycket att leva upp till och det mest positiva med den här skivan är att de inte ens försöker. Grohl, Homme och John Paul Jones försöker bara ha skoj, jamma och rocka loss lite sådär som bredbenta rockers gör när deras andra band har en paus. Det låter säkrare mycket Zeppelin, men kanske ännu mer Queens Of The Stone Age, och det är det som är mitt största problem med skivan. För även om den rockar mer än det mesta och mycket, så väldigt mycket, är riktigt bra så känns det ändå emellanåt som att vissa riff, stycken eller låtar är överblivet Queens-material. Men släpper man det så är det en skiva som rinner över av riff, tunga trummor och galna infall och knasiga arrangemang. Det svänger, det gungar, jammats och solas i evigheter och när John Paul Jones sätter sig vid orgeln är det farligt bra. Men kanske kunde det varit lite mer fokuserat i allmänhet och kanske är plattan lite väl lång. Fast å andra sidan har jag grymma förväntningar på uppföljaren nu när de fått ur sig allt det här och kan börja på riktigt.

MATHIAS SKEPSTEDT

TIMBALAND

Shock value II

BLACKGROUND/UNIVERSAL

GG

Den gode Timbo diskriminerar sannerligen ingen, han samarbetar med alla med sedelbuntar i handen känns det som, bra som dålig. Miley Cyrus eller Justin Timberlake, Nickelback-sångaren eller Drake spelar ingen roll – Timbo drar igång beatsen för sugiga sångare likväl som för branschens mest begåvade. I mina ögon gör han bort sig rejält i denna strävan efter att vara mer crossover än alla andra.

Ponera att han istället bara jobbat med genier i klass med Justin, Missy och Drake, vad skulle hända då? Han skulle själv räknas in i denna skara. Nu är han bara "superproducenten" som levererar coola popbeats till kreti och pleti. Att smutsa ner sin egen CV är bara dumt.

Detta problem är tydligt på *Shock value II*. Gryymma spår som *Symphony* med Attitude, Bran' Nu och D.O.E följs av kräkmedlet *Long way down* med hemska muskelbandet Daughtry, *Say something* med Drake, vår tids stora micklingvist, sänks av stompiga *Can you feel it* med Esthero och Sebastian, och även om *Carry out* med Justin inte är lika massiv som deras tidigare samarbeten så är den ljusår ifrån bottenappet *Tomorrow in the bottle* med Chad Kroeger och Sebastian. Herre gud, vad håller du på med Tim? Plånboken är väl tillräckligt välfylld vid det här laget, eller? Satsa på kvalitet, inte kvantitet är mitt tips. Vi vet ju att du besitter fingertoppskänsla. Inbland.

GARY LANDSTRÖM

WE FELL TO EARTH

We Fell To Earth

PLAYGROUND

GGGGG

Ibland inser man att man har lämnat in sin årslista alldeles för tidigt, för We Fell To Earths debutskiva är årets bästa platta. Jag kan ärligt säga att jag har lyssnat på den varje dag sedan jag fick den, utan att tröttna en sekund. Det är krautrock och psykedelia spetsad med en liten dos pop.

Rösterna svävar och kryper och blandar sig i musiken på ett alldeles underbart sätt. Rytterna är monotona och bara maler på tills man är ett med dem och låter elektroniken föra iväg med sin kropp och sitt sinne. Att Wendy Rae Fowler och Richard File spelade sin första konsert i april i år är för mig en gåta för de låter som att de spelat ihop i år och dar. Det är Neu!, gamla Pink Floyd, Can, Slowdive och modern elektronica i en perfekt blandning.

MATHIAS SKEPSTEDT

LARS WINNERBÄCK

Tänk om jag ångrar mig och sen ångrar mig igen

SONET/UNIVERSAL

GGG

Efter att blivit mer folklig och akustisk på den senaste plattan undrade man lite vilken väg Lars Winnerbäck skulle fortsätta på. Det känns både lite märkligt och rätt naturligt att det skulle bli den här. Märkligt för att det känns som att det stora soundet som finns i många av de inledande låtarna känns lite ... ja, onaturlig ... Det känns som att själva rocksoundkonceptet är det som hans låtar funkar bäst i, oavsett om man vill referera till Lundell eller Springsteen. För det behöver man inte. Styrkan och kanske också svagheten i Winnerbäcks låtar är att de låter som Winnerbäcks låtar.

Med texter som kan vara insiktsfullt personliga och vackra, meningsfulla, för långa, för undanglidande, men oftast långa, oftast vandrande långt utanför verser och refränger. Med melodier man känner igen, fast man inte hört dem förr. Det är ofta den känslan som återkommer. Och på ett par låtar mot andra halvan av plattan är han den Lars Winnerbäck man känner igen, och nästan mer ändå. Men de inledande låtarnas baktungd får en att tvivla på om han verkligen är densamme.

MAGNUS SJÖBERG

THÅSTRÖM

Be-bop-a-lula hela jävla dan

Kompost

UNIVERSAL

GGGG
GGGGG

Då var det dags att sammanfatta Thåströms solokarriär, vilket innebär två plattor innan *Peace, Love And Pitbulls* och fyra stycken efter. Vad som dock är riktigt konstigt är att Thåström tar med tre låtar från den första ojämma och hemska daterade plattan och ingen alls från comebacken till det svenska språket *Det är ni som e dom konstiga*, vilket jag tycker är väldigt mystiskt. Man skulle gärna vilja veta hur han tänkte där.

Det är också den avsaknaden som drar ner betyget en aning, *Karenina* är inte en topplåt, i alla fall inte i samma klass som de senaste plattorna, *Ståldrigstill* remixen är inte kanon, jag hade hellre sett *En vacker död stad* eller ... *ingen neråtsång* istället. Fast nya mixen på *Kort biografi* är klockren och urvalet är annars i stort sett perfekt. Ett extra plus för *Aldrig nånsin komma ner* som är en av Thåströms allra starkaste låtar, jag vet ingen annan artist som skulle tagit med en sådan låt på en samlingskiva. Men så är inte Thåström som andra artister.

MATHIAS SKEPSTEDT

Så kommer vi då till det riktigt intressanta. Till extraplattan *Kompost* har Thåström rensat ur i garderoben och bjuder på en av de mest överraskande och spännande plattorna på länge. Det är i stort sett bara outgivna låtar och nya versioner av gamla låtar, och vilka versioner sen! *Keops pyramid* med fullt band, gnissel, rundgång, stök och distad sång, är bara så jävla bra. Sen har vi en stenhård och punkig *Repulsiv*, en otroligt vacker tolkning av Dan Anderssons *En spel-mans jordafärd*, Imperiets *Jag är en idiot* med bara Thåströms röst, en orgel och akustisk gitarr. Men största överraskningen är ändå versionen av C.V Jørgensens *Indiansummer* som även Sort Sol gjort en grym version av. Det är skramlig och tung rock i mellantempo med en Thåström i högförm. Låter allt så här får han gärna rensa ur garderoben oftare.

CD 10 • 2009

Här nedan ser du vad vår stolta fina skiva innehåller för ny musik du inte kan låta bli att älska. Varje månad väljer vi på Groove ut ett antal låtar, låtar som andra bara måste få höra. Som prenumerant får du den här skivan hemskickad. Vill du också det så finns det mer info på www.groove.se

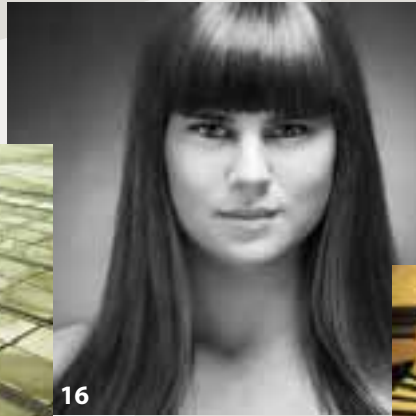

5

16

15

MIRABELLETON

11

8

12

JANA DAMROSE

7

1 Music Is The Weapon

Alla måste dansa!

Detta massiva funkkollektiv som är dussinett fullt tycker det är mänskligt att Fela. Men numera gör de afrobeat signerad dem själva, inte bara covers av maestron Fela Kuti. Och det svänger något kopiöst! Uppmaningen i låttiteln gäller verkligen! Man riktigt känner svetten komma samtidigt som pulsen höjs – och glädjen återkommer framförallt.

www.musicistheweapon.se

2 Maskinen

Gatan upp

Debutalbumet heter *Boys II men*, och denna friska Maskinenfläkt blåser i stenhårt över en svensk urbanmusikgenre i stiltje. Frej och Afasi såg vi senast på omslaget till förra numret av Groove, nu tar de det vidare och erövrar hela jävla skiten. Underhållande svenska texter över frenetisk storstadspuls krossar allt – kul när nån gör något som känns så här fräscht.

www.maskinen.net

3 Tildeh Hjelm

War

Med underskönt kantig, och typiskt dreijersk, indiesång kommer nu göteborgska Tildeh Hjelm in på scenen. I rakt nedstigande led från Björk och PJ Harvey tar hon det vackra och fula i sitt huvud och knädar ihop det till känslotyngda små låtar med sikte på ryggmärgen. Inkubationstiden är obefintlig, det är bara att kapitulera, blunda och öppna öronen.

www.myspace.com/pernillatildehjelm

4 Friendly & Milla

Not over you

Not over you borde egentligen ha titeln "störjävla-mega-hit-över-hela-världen". Tre minuter och trettio sekunder popperfektion. Stockholmduon Friendly & Milla vill vara anonyma och låta musiken tala, och som den talar. Lagom dos kommersiella beats mixat med en stor portion egenhet. Friendly & Milla är klippta och skurna för stora rubriker i utländska magasin, men deras svenska resa börjar här och nu.

www.myspace.com/friendlyandmilla

5 Joni Savero

The landing

Om Joni själv får beskriva sin musik så låter det som en blandning mellan Beatles och Pink Floyd. Melankolisk rock med stämningsfulla harmonier. En beskrivning som stämmer till punkt och pricka. En detalj som Joni inte tar upp är att han har en röst som rymmer massor av värme och känsla. Till våren ska han vara färdigrepad för att bege sig ut och spela. Vi väntar med spänning på det.

www.jonisavero.com

6 Josefina Sanner

Eternally yours

Albumet *Love case scenario* släpps den 13 januari och det är fullt av känslig singer/songwritermjukhet. För det handlar om stämning. Att försättas i njutande. Att slappna av. Exempelvis att omfamnas av Jonas Öjvalls piano och dragspel i denna mysiga pärla. Och Josefinas spröda och smekamma sång så klart. Mmmm.

www.josefinasanner.com

7 Oakwood

No evil

En på papperet färsk trio. Men Oakwood är långt ifrån några färskingar. Oakwood är en blackmetalbasist med fiol, en poppig hardcoregitarrist och sångerska från Kristianopol i Blekinge. Resultatet blir en låt som passar när det skymmer i singer/songwriterland. Oakwood är rufsiga och tyngd, svårta och fitness. *No evil* är en låt som växer för varje lyssning, det kommer du att märka.

www.myspace.com/theoakwoodband

8 Isak

Följ ditt hjärta

90-talisten Isak Falk-Eliasson från Umeås utkanter gillar Ersmark där jag också spenderat en hel del tid. Kanske återspeglas denna lilla ort i rymden och ödsligheten i hans musik. För den kan kallas småspooky avfolkningsortspop där vidderna är enda ramarna. Men det som imponerar mest är killens förmåga att smida samman musiken med smarta och intressanta texter. Han är tydligen en stor talang.

www.myspace.com/isakfalkeliasson

9 The Sick Cats' Crew

Horror creeps

Sick-Pete, Sick-Petter och Sick-Martin låter som helvete. Påstår de. I så fall är det nog inte så illa att hamna därnere. Eller så menar de som helvete. Hur som är det ju bra. Rockabillysväng, 50-talsmode med brylcreme och gitarriffande en masse funkar för mig. Klassiskt är bra!

www.myspace.com/thesickcatscrew

10 Lucius

Catch & bleed

Så här kan det låta när fem stabila killar från Norrköping tar tag i ditt skrev och klämmer till. Metalcore med dystra texter på engelska kan man också förklara det som. I vilket fall som helst så känns deras muskliga musik i hela kroppen. Inget för de lättskrämde sålunda. Pang på rödbetan!

www.myspace.com/luciuswe

11 This Vision

Young hearts

Marcus Lantz och Christian Hartmann från Helsingborg smider aldeles underbar och oemotståndlig musik. Kontrollerad och vacker syntpop med influenser från både 80-tal och nutid. *Young hearts* handlar om att vara ung och att tappa viljan att fortsätta slåss. Väldigt sorgligt och allvarligt men låten är stor och vacker. Och med en sån text växer låten ännu mer. This Vision är skivans stilfullaste band.

www.thisvision.se

12 Ulrika Ölund

Crust of the icy river

Vid Vätterns strand ligger Hjo. Där sitter talangfulla Ulrika Ölund och skriver countrypop som om hon aldrig gjort annat. Tillsammans med Nashvillesonen Jeff Ross har Ulrika knäpat ihop en tvåttäta Tennesseeänkare, fast texten nog mer handlar om hennes breddgrader. Ulrika Ölund som redan är ett etablerat namn i låtskrivarsammanhang kommer att fortsätta stå på scen med hela världen som publik.

www.ulrikaolund.com

13 Universal Zoo

The panda song

"Vi är Universal Zoo. En independent välgörenhetsorkester som sjunger majestätiska sånger om djur". Bakom det här projektet står Kristian Anttila och hans flickvän Amanda Ericsson. Till sin hjälp har de ett 50-tal medmusikanter och körsångare. *The panda song* är helt klart 2000-talets svar på *Do they know it's christmas*. Låten finns gratis på bandets hemsida. Där kan man även donera pengar till pandorna.

www.theuniversalzoo.com

14 Andreas Frick

Little darling

Andreas Frick är tidigare gitarrist i punkbandet Grande Gloom. Flyttade till Malmö från Trollhättan via Göteborg och kom närmare Tom Petty och Tom Waits rent musikaliskt och inspirationsmässigt. Att *Little darling* låter Petty sticker inte Andreas under stol med. Fortsätt gärna in på Andreas myspace och lyssna mer. Svensk americana som tvingar en att sätta sig ned och lyssna färdigt.

www.myspace.com/andreasfrick

15 Alexander Durefelt

Stay

Att du som lyssnare tänker på en sur gubbe från Kanada när du hör Alexander Durefelt från Göteborg är inte konstigt. För visst kan man ha sämre influenser än just Neil Young. Men sanningen är den att Alexander är så pass rutinerad och smart att han inte blir bländad av någon *Harvest moon*. *Stay* är bara ett exempel på hur man med en gitarr, enkelt komp och en röst får känslor att svalla.

www.myspace.com/alexanderdurefelt

16 Julia Andromeda

Smile and breathe

Julia Andromeda sjunger med stor pondus och har en röst som rymmer mycket. Soundet spänner från klassisk singer/songwriter-stil till bossanova. Julia startade sin musikaliska bana 2001 och efter åtskilliga livespelningar och inspelningar är hon redo för att under 2010 ge ut sin debutskiva. Och Julia Andromedas röst och spännande blandning kommer att gå hem där ute i stugorna.

www.myspace.com/juliaandromeda

COOP

First Aid Kit

The big black & the blue **BOKA**

Perfekta sångharmonier och tidlösa melodier. First Aid Kits fullängdsdebut, "The big black & the blue", är äntligen här och den unga duon övertygar stort! Innehåller bl a singlarna "Hard believer" och "I met up with the king". I butik 27/1 på CD och LP.

presenterar:

Midlake

The courage of others **BOKA**

Midlake, åh Midlake! Texasbandet är dubbelt aktuellt i februari - dels med oerhört emot-sedda tredje albumet, "The courage of others", och dels med nya konserter. I butik 3/2.

5/2 Amager Bio, Köpenhamn
6/2 Rockefeller, Oslo
7/2 Debaser Slussen, Stockholm

Beach House

Teen dream **BOKA**

På tredje albumet träffar Victoria Legrand och Alex Scally mitt i prick! Begränsad upplaga med DVD. I butik 27/1.

26/2 Loppen, Köpenhamn
27/2 Debaser Slussen, Stockholm
2/3 Pusterviksbaren, Göteborg

Delphic

Acolyte **BOKA**

Dansant electro från Manchester. Med singlarna "Counterpoint", "This momentary", "Doubt", och "Halcyon". I butik 20/1.

5/2 Debaser Medis, Stockholm
8/2 Lilla Vega, Köpenhamn

CHIMERIC

EELS
END
TIMES

Eels

End times **BOKA**

Sist gick det fyra år mellan albumen, nu endast sex månader! Specialutgåva med fem extraspår, först till kvarn. I butik 20/1.

AVAGRANT

Los Campesinos!

Romance is boring **BOKA**

"Romance is boring" är ett genomarbetat och gripande album som överträffar gruppens alla tidigare släpp. I butik 3/2.

Wozza

Boka skivorna på Bengans.se

Cooperative Music distribueras av Bonnier Amigo Music Group

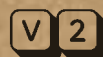

city slang

Kitsuné

もしもし
moshi moshi records

BENGANS.SE

www.cooperativemusic.se